

ПАМЯТКА
з
ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРИ СВ. ІВАНА
В ЕДМОНТОНІ

31 СЕРПНЯ 1952

ВАДИМ ДОБРОЛІЖ

DEDICATION

St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral

Sunday, August 31st, 1952

Edmonton, Alberta

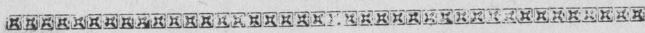
ПАМЯТКА

з посвячення угольного каменя Української Православної Катедри

Неділя, 31-го серпня, 1952

Едмонтон, Алберта

Alberta Printing, 10355 - 96 Street, Edmonton,

БЛАГОСЛОВЛЯЮ

✝ Іларіон

Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Щедрими Жертвами

докінчимо будову катедри Західньої Єпархії Української Православної Церкви в Канаді

Зовнішний вигляд Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, якої будова почалася 14-го вересня, 1950 року.

Площа займає поверхню: довжина 300 стіп, ширина 150 стіп, на 6 льотів, в гарній ділянці міста — на розі 107 вулиці і 109 авеню.

Розміри Катедри: довжина 106 стіп, ширина 56 стіп, ширина в хресті 82 стопи, висота головної бані 85 стіп до вершка хреста.

Катедра св. Івана в Едмонтоні є в конструкції залізо-бетонова. Стиль взорований на українських церквах.

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ ВЛАДИКА ІЛАРІОН

Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

ЛЮБІМО СВОЮ ЦЕРКВУ!

Українська Церква . . . Нема в нас більшого й глибшого слова над слово Церква . . . У ньому все українське життя, у ньому вся українська бурхлива історія! Український народ і Українська Православна Церква — це синоніми, це слова однозначні. Відберіть Церкву від нашого народу — і він перестане бути українським.

Церква — це правдива путь до спасіння. Але це спасіння досягається ще тут, на землі, досягається нашим земним чеснотним життям. Уся Церква невпинно працює, щоб дати правдиве щастя усім людям ще на нашій землі.

Це наша Православна Церква створила українську націю. Вона завжди була глибоко народня, — в ній міцно поєдналися всі українські класи: і інтелігенція, і селянство, і купецтво, і робітництво. І цим правдивим поєднанням створився український народ, як нація. Ось тому ще з глибокої давнини в нас стали синонімами: православний і українець. Віра й нація злилися в Українського народу в одне неподільне ціле.

Це наша Церква створила нам усю українську культуру, — культуру духову, соціяльну й матеріяльну. І нема в нашому житті жодної культурної ділянки, якої не створила б або не започаткувала власне наша Церква.

Величезне культурно-національне значення Української Церкви, як головного рушія поступу нації, добре розуміли всі наші вороги, і завжди направляли свій удар найперше на нашу Православну Церкву, коли хотіли бити Україну. І такий стан не змінився й до сьогодні. І власне через це Українська Православна Церква й українська історія злилися в одне неподільне ціле, завжди залежать одне від одного.

Церква своїм головним завданням має вчительство, — вона навчає нас правдивого чеснотного життя на цій землі, вона защіплює нам єдину правдиву християнську культуру. Церква — це всенародня школа, якої двері ніколи не закриваються, і блаженний той, хто навчається в ній все своє життя!

У теперішній час, коли марксизм намагається посіяти бур'ян до християнської культури, значення нашої Церкви виростає до великих розмірів. І тільки одна Церква спроможна виполоти цей бур'ян і вести ввесь світ дорогою чеснотної християнської кульури. Тієї культури, в якій кожна людина — то образ і подоба Божа, а тому й поважана та бережена.

Ось тому любімо свою Церкву, як душу свою! І завжди пам'ятаймо, що кому Церква не Мати, тому й Бог не Отець. Любімо свою Україн-

ську Православну Церкву, бо це вона перетворила наш народ в націю, це вона створила нам всю нашу культуру. Любімо свою Церкву, як віковічну славу Українського Народу!

По всій Канаді розпочалася тепер у православному житті нова світла доба, — українці добре зрозуміли, що їхня прабатьківська Церква — це Церква Православна, і стали громадно вертатися до Неї, як до своєї рідної Матері. По всій Канаді Православні Храми стали тісними, — і справді їх поширюють, щоб вони могли вмістити своїх вірних. Крім цього, в багатьох містах будуються нові Православні Храми.

А в місті Едмонтоні добудовується Православна Катедра, що незабаром стане центром нашої будучої Західньої Єпархії. Кличу Боже вседіюче Благословення на докінчення цієї величної будови Богові на славу, а українському народові на спасіння, і разом з тим звертаюся до всіх українців доброї волі: поспішіть усі дати й свою лепту на докінчення цього Божого храму в Едмонтоні, а Милосердний Господь стократно винагородить вам за вашу пожертву!

24.VII.1952.

† **ІЛАРІОН**
Митрополит Вінніпегу
і всієї Канади

The City of Edmonton

"GATEWAY TO THE NORTH"

August 1, 1952.

OFFICE OF
THE MAYOR
WM. HAWRELAK
EDMONTON
ALBERTA

Reverend Ambrose Chrustawka,
St. John's Ukrainian Orthodox Church,
10613 - 96 Street,
Edmonton, Alberta.

Dear Reverend Father Chrustawka:

On behalf of the City of Edmonton, I am pleased to have this opportunity to extend to you and the members of your congregation, our best wishes on the occasion of the dedication of your Church.

Freedom of worship is one that we as citizens of a country of a free world, very much cherish and must preserve, especially when there are countries that deny this freedom to their citizens.

It, therefore, becomes a greater responsibility on our part to be more jealous of what we have and the privileges we enjoy and in particular the privilege to worship the church of our conscience and at the same time to permit other people to worship the church of their conscience.

May this dedication serve to greater enthuse you and your parishioners and fire your spirit in the faith and security of God.

Yours truly,

Wm. Hawrelak

Wm. Hawrelak
MAYOR

ТОРЖЕСТВЕННА ПОДІЯ

о. Прот. Є. Грицина,
голова Президії Консисторії

Українська Православна Парохія св. Івана в Едмонтоні будує катедральний храм. Для всіх, хто має будь-який звязок зо згаданою парохією — це величава подія, про яку колись тільки мріяли перші її основателі.

Ввесь український православний загал менше чи більше звязаний з цею парохією, бо ми одна Церква, один її провід і один у нас Митрополит, Високопреосвященіший Іларіон; отже ввесь український православний загал радіє цією надзвичайною подією, що буде мати додатній вплив на життя цілої нашої Церкви взагалі, а на її частини в Західній Епархії зокрема.

Не менш радіють і священики нашої Церкви, а найбільше ті, яким Бог дозволив мати честь працювати в ній як душпастирі. До них і я належу; перебував там і працював у парохії від листопада 1933 до вересня 1940 р.

Були це часи найбільшої економічної скрути. Парохія ставала на твердий, зорганізований ґрунт, отже було багато важкої праці, щоб поборювати недостатки і консолідувати релігійне і моральне життя.

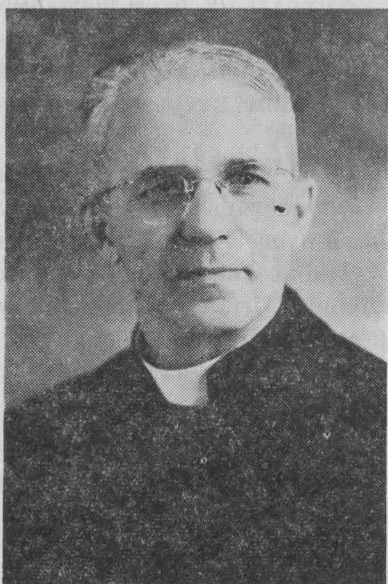
Дивлячися на пройдену дорогу, значить в минуле, я в пошані клоню голову перед тими всіми, що зо мною працювали в парохії і давали щедрі жертви на її потреби. Мушу дати всім їм признання за велику любов до Рідної Церкви і за старання їй прислужитися і поставити її на належну висоту.

Зокрема, з глибини щирого серця свого, складаю подяку всім її членам за те, що продовж сімох літ дали мені змогу там працювати і проповідувати слово Христової науки.

З нагоди цієї славної історичної хвилі — посвячення угольного каменя Катедри св. Івана Хрестителя, пересилаю сердечні ґратуляції всій Парохії і найщирійші побажання світлої та щасливої майбутности. Нехай Всемогучий наш Небесний Отець обдарує всіх добрих членів цієї парохії Своїми ласками.

о. Прот. Є. Грицина.

ПРИНЕСІМО ПОДЯКУ ГОСПОДЕВІ

о. А. Хруставка

Вселаскавий Господь покликав до великого чину Святу Українську Православну Церкву в Канаді й поставив перед нею великі та важливі завдання. Наша Церква, наче рідна мати, згуртовує своїх дітей, вчить їх любити Бога й сповняти Його закон. В ній ми здобуваємо найвищі моральні вартості, що ведуть нас до спасіння. Тут ми і наші діти слухаємо Богослуження й науку в рідній мові та віднаходимо культуру славних предків, що проявляється в наших гарних обрядах і звичаях. При Церкві ми зберігаємо й продовжуємо все наше релігійне, культурно-освітнє й народнє життя.

Історія поширення Церкви являється Царством Божим, яке провіщав Христос в притчі про гірчичне зерно. Маленьке воно, найменше зо всіх родів насіння, але коли посіяне, воно пускає великі віття . . . До цього гірчичного зерна подібна наша церковна громада, коротеньку історію якої подаємо в цій книжці. При Божій допомозі повстала з маленької церковної громадки — велика Українська Православна Громада св. Івана в Едмонтоні, що вже начисляє 463 родин. Число членів Громади щорічно зростає.

Неділя 31-го серпня 1952 року — це дійсно високоурочистий день, коли ВПреосвященіший Митрополит Іларіон, в асисті Всечеснішого духовенства, посвятить угольний камінь Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні.

В цьому важливому часі будування нової Святині, Боже Провідіння, що веде стежкою життя кожну людину, веліло мені бути наступним парохом цієї свідомої, жертвенної та побожної громади. Від мого прибуття виконано чимало праці. У своїй праці я завжди користувався співпрацею зарядів Церковної Громади, Жіночого Товариства, Недільної Школи, Української Школи, СУМК та всіх Комітетів зорганізованого життя при церкві, за що складаю їм щиру подяку. Цього радісного дня, разом із бувшими Всеч. оо. парохами, всім духовенством та вірними рідної Церкви радіє і моє серце спільними досягненнями. Принесімо ж подяку Господеві! Молім Бога, щедрого Дателя всякого добра, щоб зберігав нас у Своїй опіці, щоб під умілим проводом ВПреосв. Митрополита Іларіона об'єднав український народ до великої майбутньої праці, та щоб сповнилися слова Спасителя: "Нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли вашого Отця Небесного." (Мат. 5:16)

В цій Па'мятній Книжці, побіч історії церковної громади та важливіших подій з будови Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, привітів, тощо, подано також імена жертводавців, яким передамо Церковні Грамоти за їхні щедрі жертви. Честь і слава всім жертводавцям. Ці грамоти будуть очевидними свідками нашої віри, а рівночасно й доказом, що Українська Православна Церква є вічним джерелом незломної сили і волі українського народу.

Однак наша праця в Західній Епархії не кінчиться цим радісним святом, але в дійсності щойно починається. Тому загляньмо в минувшину й черпаймо добрі приклади з неї, щоб поліпшити нашу будучність. Наша минувшина говорить до наших сердець, що український народ продовж нашої історії був глибоко віруючий і жертвенний. Невірство накидають йому вороги, щоб розброїти його морально й духово й таким чином легче запанувати над ним.

В українських старинних літописах ми находимо записи про велику жертвенність українських князів. Ще в до християнській добі в Україні існувала церква св. Ілії в Києві, а після прийняття християнства (988 р.) князі звертали якнайпильнішу увагу на будування Святинь. Ярослав Мудрий, за якого Україна досягла найбільшого розквіту, побудував в Україні багато розкішних храмів, у Києві — славетний Храм св. Софії, церкви св. Георгія та інші. Величаві будівлі-церкви як: Миколаївський Собор, Братська Церква на Подолі, Церква Всіх Святих та інші, завдячуємо великому гетьманові І. Мазепі. Князі і гетьмани будували найкращі церкви на славу Божу, покривали їх золотом, звідки маємо "Золотоверхий Київ", від золотого блиску сотень церковних бань. Українські громадяни, бояри, козацькі старшини, міщани, селяни, прикрашували ці святині оздобами й щедро жертвували на будовання нових святинь.

Правда, минулися наші князі й гетьмани, але їхня праця не пішла марно. Вони передали нам, нащадкам своїм, віру в Бога, любов до рідної Церкви, української культури й народу, а слідом цих християнських чеснот піде в нас дальша праця, дальша жертвенність, щоб скоріш докінчити нашу Святиню та поширити дальшу діляльність.

Між іншим, треба нам всім звернути більш уваги на одну дуже важливу проблєму — на українську молодь в Канаді. Бо для кого будуємо наші Церкви, Катедри, Інститути, Колєгії, тощо? Українська молодь — це надійні майбутні члени й членки наших Церков, Катедр, що будуть очолювати церковну й народно-освітну працю. Це наші надії. Та чи сповняться вони? — Все буде залежати від нашої співпраці в родинах, церквах та організаціях. Без виховання нашої дорогої молоді при церкві не можемо числити на світлу будучність українського народу в Канаді. Погляньмо на інші народи. Вони присвячують якнайпильнішу увагу на свою молодь й піклються нею від колиски аж до повноліття, щоб вщепити в їй найблагородніші прикмети доброго характеру-людяности, а все це роблять при своїх церквах.

Однак, кілько то є змарнованих, опущених українських дітей, що забули мову своїх батьків, відцурались Церкви святої і пішли на широку

дорогу зіпсуття? Таких опущених дітей мав на увазі наш Шевченко, коли писав:

" . . . як побачу
Малого хлопчика в селі:
Мов одірвалось од гілі,
Сидить собі в старій ряднині . . .
Мені здається . . . що так
Даремне, марне пропадають
Його найкращії літа.
Що він не знатиме де дітись
На тім широкім вольнім світі
І піде в найми. . . ."

Основна клітина кожного народу — це родина. Здорові фізично й морально родини, здоровий нарід. Долю виховників — учителів в родині сповняють батько і мати. Бо ніхто так не вщепить любов в молоде серце до Бога, рідної Церкви й народу, як рідні йому по крові і кости — родичі. Коли батьки є самі свідомі й віруючі і виявляють ту свідомість словом і ділом, то й діти підуть їх слідом. Тому, Дорогі Батьки-Матері приводіть дітей своїх до Церкви святої, Недільної Школи, навчайте їх організаційного життя в організації молоді СУМК. (Союз Української Молоді Канади). Вливаймо в серця молоді високі і вічні ідеї Христа — духа наших славних вірючих предків, що дадуть нам безмежні перспективи моральнсго розвою в майбутньому.

З цієї нагоди приємно мені зложити щирі привіти: ВПреосвященішому Митрополитові Іларіонові, Всечеснішим Отцям-Собратам, всім Вірним нашої святої Церкви, що сьогодня радіють спільним досягненням. Щасти нам Боже, щоб в недалекій майбутності за допомогою щедрих жертв людей доброї волі, ми всі дочекались великого торжества — офіційного відкриття Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні.

о. А. Хруставка.

СЛОВО ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Др. Фавст Ґовда

Як голова Української Православної Катедральної Громади св. Івана в Едмонтоні, складаю глибокий поклін та дяку всім членам і прихильникам цієї Громади за їхню співпрацю, за зреалізування їхньої мети. Ця Катедра є великим пам'ятником тим батькам-піонерам, що започатвували нове народнє життя в новім світі.

Багато з тих піонерів, по тяжких мозольних трудах, перейшли вже в вічність, але вони далі живуть і будуть жити в дітях та внуках своїх, бо в серцях нащадків вщепили християнсько-демократичні ідеї: любов до Бога, до своєї рідної Церкви, до свободи і мирного співжиття зо своїми сусідами інших народностей. Ці принципи привезли наші піонери з Рідного Краю і на цих засадах вони будували нове народнє життя в Канаді. Сьогодні ми радіємо з признання та доброго імени серед інших народностей свободолюбної Канади; радіємо зо своїх здобутків — з овочів своєї мозольної праці.

Я родився в Едмонтоні й ціле своє життя живу тут і добре пам'ятаю перше Українське Православне Богослуження, що відбулося в Інституті М. Грушевського в Едмонтоні, з ініціятиви студентів-питомців того Інституту. Захоплення було дуже велике, бо в короткому часі дванадцять православних громадян Едмонтону зорганізували парохію св. Івана. Парохія росла і в короткому часі громада купила церкву, яку ми вживаємо впродовж чверть століття.

Около десять літ тому, церковна громада почала плянувати будування нової й більшої церкви, бо в старій церкві не могли поміститися всі вірні. Під умілим проводом, православні українці розуміли вагу й потребу Катедри, тому й щедро відгукнулися на заклик будівельного комітету. Церковна громада збирала фонди і в 1950 році зорано першу скибу землі під цю Катедру, яку маємо нагоду бачити здійсненою.

З кожною більшою справою сполучені труднощі, а особливо фінансові видатки, однак, я вірю, що наші православні громадяни не лиш із міста Едмонтону, але й провінцій Алберти та Брітиш Колюмбії не відмовлять своїх дальших жертв, щоб докінчити цю величаву будівлю Катедрального Храму.

В цій Катедрі будемо молити Предвічного Бога, щоб дав "Вічний Упокій" тим піонерам, що започаткували наше духове й народнє життя в цім новім світі. В цьому Храмі Божому будемо благати Всемогучого Бога, щоб благословив усіх нас та наших нащадків — кріпким здоровлям до дальшої праці та Своїм Провидінням післав кращу долю всьому українському народові.

За Управу Катедральної Громади:
Др. Фавст Ґовда, голова.

ІСТОРІЯ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Одночасно з поселенням перших українців в місті Едмонтоні виринула пекуча потреба рідної церкви, що стояла б на засадах українських традицій, задовольняла б душевні потреби наших поселенців і згуртувала б їх в сильну, зорганізовану спільноту.

Рівночасно з чисельним ростом українців в Едмонтоні і околиці, росло й їхнє намагання здійснити цю мету, тим більш, що різні чужинецькі церковні місії не щадили зусиль, щоб притягнути наших людей до себе й накинути їм чужу віру, чужі звичаї, а навіть і чужу мову, що безперечно могло довести до цілковитого винародовлення наших перших земляків.

На щастя, між нашими громадянами знайшлося поважне число людей, що могли передбачити всі небезпеки чужинецьких підходів. Вони почали підсилювати ідею створення своєї рідної церкви і завдяки їм скликано перші збори тих українців, що цього бажали.

Збори відбулися ввечорі 11-го листопада, в 1923-ім році, в залі Інституту ім. М. Грушевського і звідси може почати свою історію Українська Православна Парохія св. Івана в Едмонтоні.

На збори зійшлося значне число українців і українок з міста Едмонтону і далекої околиці. З'явилися й такі, що ставилися до цієї великої акції рівнодушно, а навіть і ворожо. Головою зборів вибрано Іллю Боднарука, а Юрія Сиротюка писарем.

Голова висвітлив ціль зборів і попросив вислухати уважно чергових промовців. Писар прочитав важливий звіт із з'їзду інститутів, що звучав наступно:

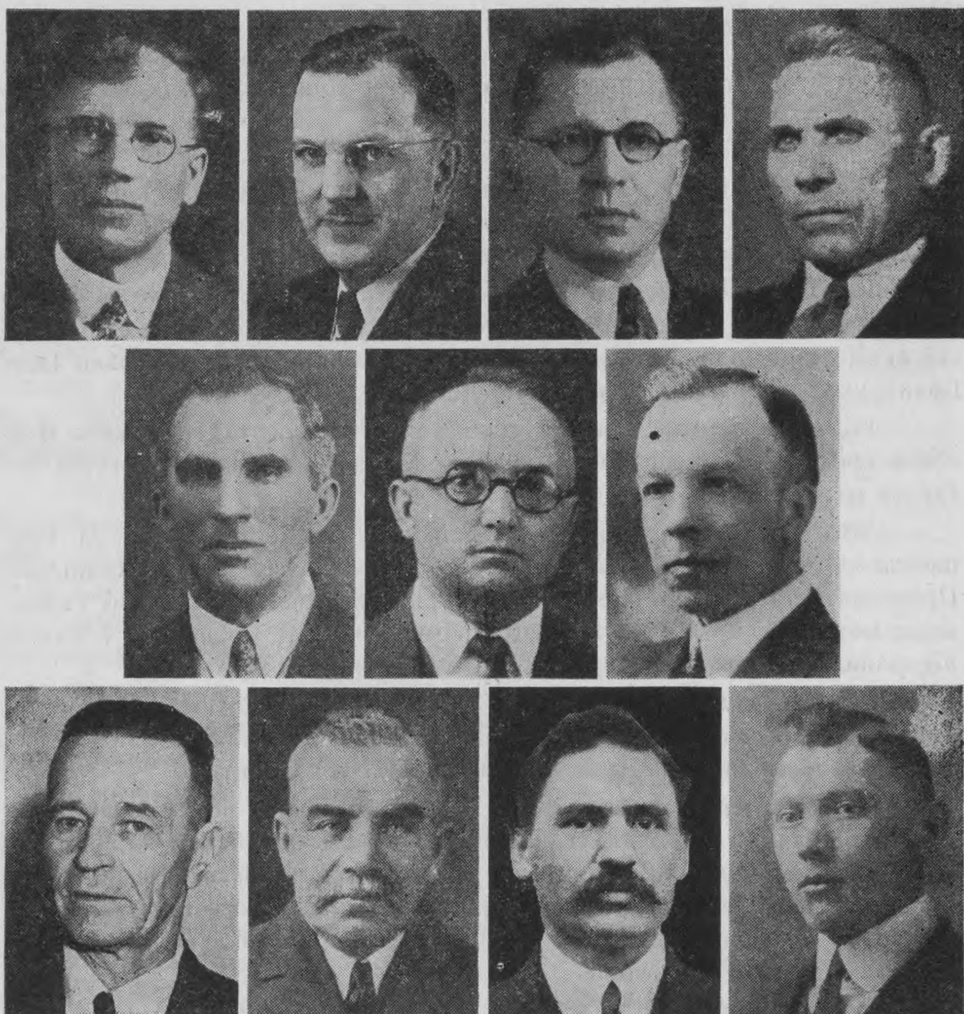
"Восени в 1920-ім році був скликаний з'їзд Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. На цей з'їзд запрошено священиків Української Православної Церкви. Третього дня рано, запрошені і приявні священики, іменно: о. Др. Копачук, о. Др. Герман, о. С. В. Савчук і о. І. Кусий, відправили в Едмонтоні першу Соборну Службу Божу."

Дальше сказано в звіті, що третього дня відбулися наради між вищенаведеними священиками і деякими місцевими українцями в справі заснування української православної парохії в Едмонтоні.

Одначе, на жаль, ці наради не рішили нічого позитивного з наступних причин: 1) Брак священиків і 2) Едмонтонські українці, що були членами Інституту ім. М. Грушевського, взяли на увагу трудне фінансове положення Інституту і рішилися раніш всього піднести Інститут, а відтак приступити до зорганізування церковної громади. Рішено відкласти справу на пізніше.

Після прочитання старших звітів, голова покликав до слова п. П. Зварича, який розповів про священиків російської місії, що тягнули наш нарід до цареславія і записували церковне майно на російську місію. Дальше промовець зупинився на праці гр. кат. організації, що спільно з "рускими попами" намагалися перетягнути наш нарід до католицизму,

записували церковне майно на католицьку корпорацію і навіть рішилися загарбати Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, в чому вже були висказали свої домагання. Коли ж те їм не вдалося, вони почали сильно накидатися в своїх церквах на часопис "Український Голос", на провід інститутів, на наших учителів і взагалі на все, що українське. Вони приступили навіть до репресій і відмовлялися відправляти Богослуження на фармах, що підтримували наші інститути. Це нелюдське поступовання чужинецького і ворожого нам елементу довело до того, що в 1918-ім році скликано з'їзд передових українців до Саскатуну, де зорганізовано Українське Православне Брацтво, що поставило собі за завдання відновити в Канаді прадідівську Українську Православну Церкву. Рівночасно

ОСНОВАТЕЛІ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Зліва направо згори: Григорій Михайлишин, Юрій Драґан, Василь Челядин, Павло Мельник, Ілля Боднарук, Григорій Шевчишин, Дмитро Пронюк, Андрій Солован, Іван Мельник, Юрій Сиротюк, Петро Михайлишин.

Перша Українська Православна Церква св. Івана в Едмонтоні

рішено започаткувати теольоґічні студії під опікою оо. професорів Ґермана і Копачука, щоб виховати таким чином власні кадри священиків.

Пан Зварич радив зорганізувати православну громаду в Едмонтоні і завізвав усіх приявних українців і українок вписатися в члени. Дальше, п. Зварич запевнив, що головою Української Православної Церкви завжди буде українець, а не москаль або італієць з Риму.

Після пана Зварича промовляв п. Григорій Шевчишин, який висловив в імені всіх майбутніх членів справжню втіху і особливе задоволення, що справа нашої церкви, кінець-кінцем, знайшла зрозуміння в широких кругах нашого населення і що незадовго вона увінчається повним успіхом, тому що всі свідомі українці бажають своєї церкви в Едмонтоні. Він додав дальше, що діти ростуть і потребують релігійноко виховання, а це їм може дати тільки наша рідна Українська Православна Церква.

Черговим промовцем був Юрій Драґан, студент медицини в місцевім університеті, а також питомець Інституту ім. М. Грушевського, який завжди брав живу участь в народних і церковних справах. Він заявив, що ідея Української Православної Церкви росте і розвивається дуже скоро і все недомагання лежить в тому, що відчувається болючий брак

священиків. Він висловився за конечністю зорганізувати церковну громаду в Едмонтоні.

Наступні промовці належали до чужих церковних організацій. Вони висловили своє задоволення з того, що належать до чужих організацій і намагалися доказати, що українці надто бідні, щоб могли отримати свою церковну громаду власними силами і тому, на їх думку, майбутня українська церковна громада так провалиться, як і інші організації, яким нестало гроша. Дальше, щоб спричинити роздор між приявними, вони впенвняли, що коли Інститут піде спільним шляхом з церквою, тоді може дійти і до упадку Інституту, тому що захитана церква потягне за собою й Інститут. Ці промови довели до того, що поважне число наших прихильників зневірилось і не вписалось до української церковної громади.

Однак, наступні громадяни безбоязно вступили в члени новоствореної громади Української Православної Церкви в Едмонтоні:

1. Григорій Шевчишин
2. Юрій Сиротюк
3. Петро Михалишин
4. Іван Мельник
5. Дмитро Пронюк
6. Юрій Драган
7. Василь Челядин
8. Андрій Солован
9. Павло Мельник
10. Йосип Янішевський
11. Григорій Михалишин
12. Ілля Боднарук

Згадуючи вище згаданих основоположників нашії Церковної Громади, треба згадати, що в неділю 17-го вересня, 1950-го року, відбувся в їх честь Спільний Обід, при якім, в присутності великого числа членів нашої парохії, були виголошені змістовні промови. Між згаданими був також і п. Петро Зварич з Веґревил. Управа Української Православної

Перше Богослуження в Церкві св. Івана в Едмонтоні

Громади св. Івана в Едмонтоні передала Церковні Грамоти та Медалі присутнім основателям нашої Церковної Громади.

В згаданих грамотах, з відповідним текстом для кожного, було написано наступне:

Високоповажаний Пане (Імя і Прізвище).

Українська Православна Громада св. Івана в Едмонтоні відзначає Вас почесною медалею за Ваші великі заслуги в основанні нашої церковної громади. Ви були одним із перших наших людей у Канаді і причинилися в великій мірі до зорганізовання Української Православної Церкви, яка відіграє так важливу ролю в українськім і релігійнім розвитку нашого народу.

Ваші великі заслуги в цій ділянці ми вписуємо в Пропам'ятну Книгу нашої парохії.

Дано дня 17-го вересня, 1950 Р. Б.

Парох: о. А. Хруставка,
Голова: Др. Ів. Верхомин,
Секретар: Др. С. Л. Яремчук.

Вони вступили в члени відважно й охоче, щоб чим скоріш розгорнути діяльність Української Православної Церкви в Едмонтоні.

Початки нашої церковної громади були дуже важкі.

В Алберті було тоді кільканадцять українських православних громад і тільки один священик, протоерей о. І. Кусий. Це недомагання направив відносно скоро п. Петро Зварич. Він переписувався зі священиком Дмитром Сенетою, зі станіславівської дієцезії, що бажав приїхати до Канади. Щоб прискорити приїзд о. Д. Сенети до Канади, зроблено грошеву збірку на подорож, а пан Зварич взяв на себе обов'язок виконати всі інші формальності.

При кінці зборів вибрано перший церковний заряд, що складався з наступних осіб:

Голова: Ілля Боднарук
Заст. голови: Григорій Михайлишин
Писар: Григорій Шевчишин
Скарбник: Дмитро Пронюк
Контрольна комісія: Василь Челядин, Павло Мельник і Андрій Солован.
Господарі: Іван Мельник, Дмитро Пронюк і Ілля Боднарук.

До приїзду о. Сенети на запрошення братства і студентів Інституту, о. Кусий відправив три рази Богослуження в Залі Інституту, в якій відбувалася вся церковна праця, поки наша громада спромоглася на власні церковні будівлі. Це було можливо тому, що майже всі члени Інституту були рівночасно і членами Української Православної Церкви. Дирекція Інституту майже завсіди складалася з православних ідеалістів. Ми вважали, що одна інституція повинна доповняти другу, тому що їхня доля залежала від тих же самих осіб.

При кінці березня, в 1924-ім році, прибув до Едмонтону очікуваний

старокрайовий священик о. Д. Сенета, якого приміщено в Інституті. Там він зайняв місце вчителя парохіяльної школи й керівника церковного й світського хору.

Заряд церковної громади вислав до Консисторії документи о. Сенети разом з проханням прийняти його в ряди священиків Консисторії й призначити о. Сенету до Едмонтону. Консисторія задовольнила те прохання, а додатково розширила його діяльність на Редвей і Бюфорд.

Першою услугою о. Сенети було посвячення пасок в Великодню суботу в 1924-ім році, що відбулося в їдальні Інституту. Настрій був наскрізь піднесений. Підчас посвячення співали: Г. Шевчишин, І. Шовкоплєс, І. Мельник, Ю. Драґан, П. Закус, Д. М. Олекший, Н. Голубіцький і М. Бойкович. По посвяченні о. Сенета відїхав до Бюфорд, около 45 миль на південний захід від Едмонтону.

Перші відвідини Високопреосвященного Архієпископа Іоанна в Едмонтоні відбулися в вересні 1924-го року. Архієрейська Служба Божа була відправлена в залі Інституту. Асистували: Прот. В. Кудрик, о. І. Кусий і о. Сенета. На цій величавій архипастирський Службі Божій було велике число людей, не тільки з Едмонтону, але й з різних околиць Алберти. Це справді була надзвичайна святочна манїфестація.

Друга Архієрейська Візитація відбулася в перших днях серпня в 1926-ім році, також в залі Інституту.

В серпні 1926-го року засновано Жіноче Товариства при Українській Православній Церкві з ціллю помогти Братству в будуванні рідної церкви, що вищенаведена організація бездоганно виконала.

Восени в 1926-ім році, коли заряд Братства переговорював з міською владою про площу з 12-ти лотів, що знаходилася недалеко від Інституту, пішла вістка, що відповідніші реальності мають піти на продаж. Зараз скликано засідання і члени оглянули будинки. Двох делегатів вислано до влавників вивідати про стан купна. Вернувшись, делегати здали такий звіт: Власники вимагали за площу, церковні будинки і за ввесь інвентар в будинках $6,500, з того половину суми при угоді, а решту за два і пів місяці.

В короткому часі зібрано між членами $2,200, а Жіноче Товариство дало від себе $100. Більші суми склали наступні: по $200: Іван Мельник і Дмитро Пронюк; $110: Іван Никифорук; по $100: Павло Мельник, Григорій Махайлишин, Андрій Солован, Григорій Шевчишин, Василь Челядин, Ілля Боднарук, Емануїл Михайлюк, Петро Мельник, Тома Стечишин, Іван Шовкоплєс, Іван Шандро; $55: Олекса Стороженко; по $50: Никола Ґалюк, Йосип Янішевський, Іван Каланча, Волод. Андрусів; $25: Данило Данилович; $20: Григорій Саік. Решту грошей позичено і зроблено контракт купна.

Церковний будинок досить великий і містить в собі 400 сидячих місць. Підлога поставлена скісно зі спадом до Престолу. Стиль церкви протестантський, але в середині перероблено на український православний. На вежі церкви видніє трираменний хрест. На Престолі находиться гарний кивот, в церкві вставлено відповідний іконостас і зроблено гарні хоругви. Дальше, находяться в церкві хори і електричне освітлення.

З північно-східного боку находиться додатковий поверховий будинок, звязаний дахом із церквою. Вхід до цього будинку веде в коридор, а з коридору двері наліво ведуть до церковної залі, направо до церкви, а просто вгору до Рідної Школи. Залю на партері вживає парохія на свої збори, сходини, прийняття, базарі, тощо. Жіноче Товариство вживає її на свої сходини, прийняття і тому подібне, а діти мають в ній дві клясі Недільної Школи. В малій додатковій кімнаті знаходяться кухні і кухонна посуда. Там же стоїть фортепяно й шафи на столовий інвентар. В більшій залі міститься також книгозбірня Жіночого Товариства.

По частиннім перероблленні церкви внутрі, о. Сенета відслужив в ній першу Службу Божу в неділю 24-го жовтня, в 1926-ім році. Крім малої горстки членів та їх родин, церкву заповнили не тільки українці зі всіх дільниць міста й околиці, але також і чужі. Голос о. Сенети попросту чарував людей, а ним вишколений хор співав гарно під керуванням дяка Григорія Шевчишина. о. Сенета виголосив зворушливу проповідь про велике значення відкриття рідної церкви. Це була наша друга релігійна маніфестація.

Набуття церковних будинків було для нас великим щастям, тому що ми могли розширити наш круг діяння і користати з більших вигод. В короткому часі ми мусіли вирівняти другу половину довгу і треба було якнайскоріше зібрати грошей, тому що ми могли втратити все, коли б не заплатили довгу на час. Ми намагалися придбати якнайбільше членів і зібрати потрібні гроші. Жіноче Товариство влаштувало перший базар, а дохід з нього передано на сплату церковного довгу. Наступних Різдвяних Свят Жіноче Товариство і Братство пішли колядувати на церкву. Успіх був добрий. М. Д. Олекшій, студент-інженер, сфотографував перше Богослуження, виробив знимки і продавав їх по 25 центів, а коли зібрав $25.00, передав їх скарбникові на рахунок довгу. До зібраних грошей позичено ще дещо в п. Івана Мельника і заплачено решту довгу на час.

Коли Українська Православна Громада сплатила всі побічні довги й направила церковні будинки, в 1930-ім році вона купила дім для священика в безпосереднім сусідстві і рядом з церквою. Від тоді стало вигідно не тільки нашому священикові, але й всім, що мають до нього різні церковні справи. Всі церковні реальності обгороджено, направлено і обсаджено деревами.

Жіноче Товариство, як згадано, засновано з ціллю помагати в церковній праці й воно може гордитися своїм вкладом для добра Української Православної Церкви св. Івана.

Жіноче Товариство ввесь час стояло вірно при церковній громаді й дружно несло тягар важких початків нашої церкви. Можна сміло твердити, що Жіноче Товариство придбало більш половини церковного майна.

П. І. Лазарович
бувший диригент

Едмонтонська парохія св. Івана має добрий церковний хор. Три роки вчив співу о. Сенета, а впродовж 17 років займався і керував хором п. Петро І. Лазарович, один із чільних адвокатів і громадян міста. Наш хор співав багато разів крізь радіо й виїжджав на запрошення в різні місцевості Алберти. Також і пп. П. Пауш і Степан Здріль, парохіяльний дяк, особливо заслужилися в зрості нашого хору й церковної громади взагалі.

Українська Православна Громада св. Івана мала підчас свого 25-річчя існування пять оо. парохів:

Від 1924 до 1927 — о. Дмитро Сенета.
Від 1927 до 1928 — о. прот. Петро Білонь.
Від 1928 до 1933 — о. прот. Петро Самець.
Від 1933 до 1940 — о. прот. Є. Грицина.
Від 1940 до 1949 — о. прот. Петро Мельничук.

Всі вищенаведені оо. парохи були добрими й щирими священиками й працювали з громадою рука-в-руку.

Наша церква може з гордістю поглянути на цей період існування. Вона зросла, зміцніла й широко розвинула свою діяльність. Впродовж цього часу багато українців і українок покинули чужі церковні організації і вернулися до прадідівської церкви й віри нашого князя св. Володимира Великого. Кожного року прибували до нашої церкви найгарніші українські родини й членство зросло до 250 родин, а церковне майно на поверх $80,000.

Восени 1949-го року почалась напружена праця здобути фондів на будову нової Святині. Тієї осени наступним парохом нашої Церковної Громади став Всеч. о. А. Хруставка. В наслідок зросту вірних, стара церква стала тісна й невигідна. Підчас свят, народних з'їздів чи інших зібрань, велике число дорослих та дітей мусять приміщуватися в шкільних залях при церкві, а то й надворі, де слухають Служби Божої і науки духовної при допомозі голосників.

Едмонтон став осередком церковно-народного життя. Коли бралося до уваги будування нової Святині, маючи на думці, що така церковна праця поширюється і що в недовгому часі будемо мати єпископа на Західну Епархію, тоді ми прийшли до висновку, що Катедральна Церква безумовно потрібна. Цього вимагає народна честь. Наш заряд представив цю важливу справу Світлій Консисторії і ВПреосв. Архиепископові Мстиславові й вона була одобрена. Тоді приспішили справу праці, значить, прочищення закупленої площі, і почались приготування до її посвя-

чення. В неділю 7-го травня, 1950-го року, відбулася візитація ВПреосвященого Архиєпископа Мстислава і рівночасно також і посвячення закупленої площі під будову Української Православної Катедри св. Івана.

Зліва направо: о. А. Хруставка, Владика Мстислав, о. В. Сенишин

Підчас Архиєрейської Служби Божої асистували Владиці Всеч. оо. А. Хруставка, парох; П. Мельничук, бувший парох в Едмонтоні, і В. Сенишин, ректор Інституту св. Івана в Едмонтоні. Співав гарно місцевий церковний хор під керівництвом п. Юрія Біляшевича-Головка. Владика Мстислав виголосив глибокозмістовну проповідь. Церква була вщерть заповнена людьми. Ті, що не могли вміститися в церкві, вислухали Службу Божу в залі при церкві й надворі через голосники.

По Херувимській Пісні відбулася хиротонія на священика Всеч. о. С. Зузака. В церкві панував високопіднесений настрій усіх вірних. Владика виголосив коротку проповідь, а молодий душпастир відповів йому змістовно. При кінці цього святочного й символічного акту вручено о. Зузакові нагрудний хрест від Недільної Школи.

По Богослуженні відбувся похід автами на церковну площу. Владика й священики їхали на відкритих автах. Порядком походу завідував Український Легіон "Норвуд Ліджон Бренч" під командою майора канадійської армії М. Сиротюка. В цьому врочистому акті взяло участь около 1,000 вірних. В своїй промові на площі Владика Мстислав сказав між іншим таке: "Українці горді зо свого горожанства й вони вдячні Канаді за те, що тут вони живуть в добробуті й на волі, бо український народ на Рідних Землях не має тієї волі й терпить жорстокі переслідування".

Після нього говорив Др. І. Верхомин, голова верковного заряду, про потребу Катедральної Церкви і відмітив велике значення цих історичних подій: візитації й посвячення площі під намічену нову Катедру.

Посвячення площі під Катедру св. Івана
Зліва направ:: :о. прот. П. Мельничук, Др. І. Верхомин, Владика Мстислав

Спільний обід відбувся в залі Українського Національного Об'єднання. По промовах Владики, о. Прот. Мельничука і пані Будник, голови Жіночого Товариства, пан адвокат П. А. Міськів закликав присутніх до грошової збірки, що принесла 6,500 долярів.

В годині 8-ій увечері відбувся в вищенаведеній залі Святочний Концерт з наступною програмою: Українські пісні у виконанні Церковного Хору св. Івана; українські танки — С.У.М.; скрипкове сольо — панни Лазарович; вокальне сольо — артистки-співачки пані Піддубної (меццо-сопрано) у супроводі на фортепіяні пані Валентини Доброліж, визначної концертової піяністки.

По закінченні цієї програми, Всеч. о. А. Хруставка виголосив гли-

бокозмістовне кінцеве слово. Велика заля У.Н.О. була заповнена людьми з міста Едмонтону й околиці. Мистецька програма цього Святочного Концерту полонила всіх приявних і оставила їм незабутнє враження.

Копання пивниці під катедральну будівлю.
Сидять: з ліва направо — П. Будник, П. А. Міськів, Н. Д. Демко, А. Стринадка.
Стоять — Дж. Б. МекДоналд, Д. С. Фербей, Др. І. Верхомин, А. Шав.
На машині сидять інженери.

В четвер вранці, 14-го вересня 1950-го року, почалося будування Катедральнії Церкви св. Івана в Едмонтоні. Того пам'ятного ранку зібралося на площі велике число людей спільно з церковним зарядом і парохом Всеч. о Хруставкою, щоб побачити початок переведення в діло великого наміру. До вищенаведених долучилися також і Всеч. оо. Грицина, Фляк — парох у Келґері, і В. Сенишин — ректор Інституту св. Івана в Едмонтоні.

В піднесеному настрою і з невимовною радістю в серцях гляділи всі на машинову й людську працю, яка вчасно закипіла, щоб до зими викінчити фундамент нової Святині. Зворушеним присутнім виринала думка-бажання: "Щасти нам, Боже, щоб в короткому часі зійтися на це місце разом із сотнями віруючих православних українців з міста й околиці на першу Службу Божу в Катедральній Церкві, посвячення Угольного Каменя".

ПЕРША ВІЗИТАЦІЯ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В ЕДМОНТОНІ

В четвер вранці, 29-го илстопада 1951-го року, Всеч. оо. А. Хруставка і В. Сенишин разом із мирянами вітали Владику Митрополита на станції в Едмонтоні. Митрополит Іларіон приїхав з Вінніпеґу разом з Головою Президії Консисторії Всеч. о. Прот. Є. Грициною. Ця велика подія здійснила мрію едмонтонців.

Зустріч ВПреосв. Митрополита Іларіона в Едмонтоні підчас його першої візитації. Зустріч відбулася перед парохіяльним домом.

Того самого ранку, Всеч. о. Е. Улян, з благословення Митрополита Іларіона, відслужив Службу Божу в Українській Православній Церкві св. Івана, на якій були присутні: Владика, духовенство з Алберти й Бритиш Колюмбії і високе число мирян.

По Службі Божій відбулася нарада духовенства під духовним проводом Митрополита Іаірона.

На вечірню сесію духовенства, що відбулася в залі ім. М. Грушевського, прибуло також понад 300 осіб із запрошених мирян. Це була перша врочиста вечірня зустріч Владики Іларіона з мирянами міста Едмонтону, як також перша зустріч мирян з Князем Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яку вони розбудували власними силами за піонерських часів. Миряни відчули велич своєї праці в минулому на Славу Божу і на добро українському народові. Врочистість тієї першої

Сидять: (зліга на право) — оо. В. Сенишин, А. Хруставка, Прот. Є. Грицина, ВПреосв. Владика Іларіон, Прот. П. Мельничук, Е. Улян, Й. Тріска. Стоять: оо. В. Мельничук, Г. Василів, С. Зубак, І. Скакальський, П. Сацевич, О. Фляк, Прот. М. Фляк.

зустрічі промовила кожному до душі, що наша Церква Свята в Канаді вступила в нову добу і започаткувала нову світлу сторінку своєї історії в Канаді.

На цій спільній сесії перший промовляв о. Прот. Грицина, на тему: "Праця Консисторії, відповідальність і наступні потреби". Черговим промовцем був ВПреосв. Митрополит Іларіон. Його тема була: "Освітня праця Української Греко-Православної Церкви". Промова Митрополита відзначалась високою культурністю, обширним знанням і милозвучністю самої мови. Присутні вислухали не тільки промову Митрополита, але рівночасно і промову високозаслуженого українського науковця-професора. Вона була повчальна не тільки для мирян, але і для священиків.

Наступного дня з самого ранку, в пятницю, продовжувалися наради духовенства, на яких священики звітували Владиці про їхню працю в церковних громадах.

В пятницю ввечері відбулася в залі ім. М. Грушевського перша зустріч Владики з Сумківцями, питомцями Інституту св. Івана й студентами Албертійського Університету, українського роду. Привіти представників молоді були насичені любовю до рідної Церкви та її зверхника в Канаді ВПреосв. Митрополита Іларіона.

Відповідаючи на всі привіти, Владика обдарував молодь своєю промовою на тему: "Освіта і виховання молдої". Митрополит говорив легкоприступною мовою, вплітаючи в неї типічні приклади з давноминулих історичних часів і підкреслюючи значення і шлях молоді в теперішніх часах. Промова Митрополита не лиш чарувала молодь своїм цінним змістом, але вона зрушила й душевні струни молоді — національну свідомість, піднесла любов молоді до своєї церкви і викликала в багатьох зацікавлення до культурних надбань українського народу та сьогочасного стану поневоленої України.

ЗУСТРІЧ ВЛАДИКИ З УЧНЯМИ ТА ВЧИТЕЛЬКАМИ НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ

В суботу рано відбулася в залі ім. М. Грушевського зустріч Митрополита Іларіона з учнями та вчительками Недільної Школи. На цю зустріч прибули всі вчительки Недільної Шкои, виховательки Діточого Садку й деякі батьки. Не вспів Владика зайняти своє місце, як на залі понеслися звуки співу з дітячих уст::

"Слава Богові-Отцеві,
Слава Синові Його,
Слава Духові Святому,
Що творять Єство одно. . ."

Офіційну частину цієї зустрічі відкрив о. А. Хруставка. Привіт Владиці від учнів передала учениця Недільної Школи, Галя Малицька. Вона промовила чистою українською мовою, хоч і народилася в Канаді. Її палкі слова пройняли ніжним чуттям душу Владики.

Дякуючи за привіт, Владика висловив від щирого серця своє задоволення, що стільки дітей з'явилося в клясі, — а було їх понад 180 —, і що вони вчаться в Недільній Школі. (Тут годиться замітити, що в 4-рьох клясах є 150 дітей).

"Сьогодні, — сказав Владика —, я хочу бути Вашим учителем." Владика навчав дітей як треба хреститися, як складати пальці, пояснив значення цього символічного знаку, повчив дітей любити належно батьків і ближніх, а потім ставив дітям цікаві питання, на які вони йому радо відповідали.

Опісля коротенько промовив до дітей о. Прот. Мельничук, а при кінці голова вчительок Недільної Школи пані Тетяна Лазарович, яка передала Владиці привіт від усіх учительок і познайомила його з працею місцевої Недільної Школи.

Годиться згадати на цьому місці про три деклямації дітей-малят Дитячого Садку: "Мово Рідна" — віддеклямувала Леся Базюк; "Учітеся, брати мої!" — Доня Івасюк; "Летять пташки" — Славця Голейчук. Після деклямацій усі разом заспівали "На многії літа." Діти по черзі підходили до Владики й цілували його в руку, а він благословив їх і вручував їм образки. Владика був надзвичайно задоволений цією зустріччю. Він мав змогу переконатися особисто, як багато праці вложує отець-парох у приготування лекцій для дітей Недільної Школи і з якою посвятою та щирістю виконують учительки свою так важливу працю.

АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА В ЦЕРКВІ СВ. ІВАНА

В неділю рано в 9-ій годині можна було бачити коло церкви знайомі обличчя з далекої і близької околиці, між ними дуже багато едмонтонців. Люди прямували до церкви з усіх вулиць. Коло 9:30 год. вранці відбулася величава процесія духовенства й мирян з хрестом, хоругвами й засвіченими свічками. Всі чекали на Владику перед парохіяльним домом о. А. Хруставки. Кожний відчував святочність тієї хвилини, бо то була перша візитація в Західній Канаді.

ВПреосв. Митрополит Іларіон вийшов із парохіяльного дому й тоді всі разом рушили до церкви. Малі дівчатка, з кошечками в руках, ішли перед Владикою й стелили йому стежку квітами, символізуючи таким чином гарячу любов і велику пошану до зверхника рідної Церкви.

Петро А. Міськів

Процесія зупинилася перед входом до церкви. Владику зустрів з хлібом і сіллю, старим українським звичаєм, голова церковного заряду адвокат Петро А. Міськів. Він привітав Владику наступними словами:

"Вітаю Вас, Владико, при вході в цю святиню, як духовного батька Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Ми не тільки щасливі, але й надзвичайно горді, що нашу Церкву Святу в Канаді очолив Владика, імя якого відоме не лиш в Україні, і не лиш серед українців, розкиданих по всьому світі, але воно загально відоме в широкому науковому світі. Ми певні того, що Ви зможете підняти нашу церкву ще вище — ту церкву княжих і козацьких часів — на ту височість, на яку вона заслуговує в нашого українського народу."

Передаючи Владиці хліб і сіль, адв. Міськів додав ці слова: "Прохаю Вас поблагословити ці дари, щоб їх ніколи не бракувало ні нам, ні нашим нащадкам." Владика приняв хліб і сіль, поблагословив їх і подякував зворушливо за привіт і памятну зустріч перед Храмом Божим.

При вході до церкви зустрів Владику парох о. А. Хруставка, який привітав Владику і передав йому хрест. Владика поблагословив усіх хрестом і підчас співу церковного хору "Достойно є" ввійшов до церкви.

Архиєрейська Служба Божа почалася точно в 10-ій годині рано, в асисті В-преподобних отців духовних: Прот. Є. Грицини, Прот. П. Мельничука, А. Хруставки і В. Сенишина. Церковний хор співав досконало під керівництвом п. Ю. Біляшевича-Головка.

В своїй проповіді Владика особливо підкреслив любов до свого народу, рідного Краю, Української Православної Церкви, що тісно звязана в минулому з історією всього українського народу. При кінці Владика закликав до зєднання всіх українців у Канаді при рідній Церкві.

СПІЛЬНИЙ ОБІД

По Архиєрейській Службі Божій відбувся спільний святочний обід, приготований членками Жіночого Товариства при церкві св. Івана. Головою Жін. Тов. була тоді пані Марія Михайлишин. Спільний обід відбувся в залі У.Н.О. Він почався молитвою "Отче наш." Гарно прибрані столи зо смачними стравами, ввічлива обслуга й дружні розмови за столами створили особливий святочно-піднесений настрій між присутніми.

ПООБІДНЯ ПРОГРАМА

В 2-ій годині пополудні відкрили заслону сцени і на сцену виступив голова церковного заряду адв. П. А. Міськів. Він попросив ВПреосв.

Митрополита Іларіона, о. Прот. Є. Грицину, о. Прот. П. Мельничука, о. А. Хруставку і о. В. Сенишина заняти місця. До речі, адв. П. А. Міськів, як голова церковного заряду, завідував всією програмою.

Всеч. о. А. Хруставка перший привітав Владику Іларіона та всіх присутніх, що так численно прибули на це свято. Він звернувся до Владики наступними словами: "Дорогий наш Архипастирю, ВПреосв. Митрополите! Боже Провідіння обрало Вас, одного з синів поневоленої нації, вести нашу церкву в Канаді. Ваше імя є тісно звязане не лиш з Українською Православною Церквою, але також і з історією всього українського народу. Нехай Господь поблагословить Вас кріпким здоровлям, нехай збереже Ваш світлий розум і допоможе Вам ще бачити вільну Україну, її столицю Київ, і там вітати і молитися разом із тими, що сьогодні поневолені. Для нас, українців у Канаді, нехай цей день Першої Вашої Візитації буде початком нової історії в нашій Українській Православній Церкві," — під гучні оплески закінчив отець-парох.

Пані М. Михайлишин привітала Владику і присутніх від імени Жіночого Товариства. Вона закінчила свій привіт наступними словами: "Прохаємо Господа Бога, щоб Він допоміг Вам, Владико, ще не один раз завітати до нас."

Отець Прот. П. Мельничук передав привіт від української православної громади в Вернон, Б. К. Опісля говорив п. Залуцький про своє знайомство з Владикою та про зворушливі події з часів визвольних змагань, коли Владика Іларіон своїм старанням допоміг звільнити одного дня 300 осіб від німецької кари смерти. Між ними був і пан Залуцький.

Отець Прот. Є. Грицина привітав усіх присутніх від ім. Консисторії У. Г. П. Ц. в Канаді та згадав про матеріяльну допомогу Колеґії св. Андрея.

Отець А. Хруставка, обмежуючися дослівно двома реченнями, коротко представив присутнім ВПреосв. Іларіона й попросив його до слова.

Одногодинна промова Владики полонила всіх присутніх своїм глибоким змістом, ораторською досконалістю та широким знанням не лиш минулого й засад Української Православної Церкви, але й загальної історії українського народу. Тема його промови була: "Віковічна слава Української Церкви."

Владика зупинився на значенні Української Православної Церкви в історії українського народу, говорив про її високу культуру в минулому, про її віковічну славу серед інших народів, про вирішальну ролю Української Православної Церкви в творенні й піднесенні української культури та про завдання Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Митрополит згадав також і про українських меценатів, подаючи окремі приклади їх жертвенности для добра церкви в минулому. Владика закінчив свою промову наступними словами: "Я вірю, що слава нашої Української Православної Церкви і наші звичаї повторяться в майбутньому тут у Канаді."

При кінці пообідньої програми, п. П. А. Міськів знову пригадав присутнім, що в Едмонтоні будують велику Катедральну Церкву, якою пишатимуться не лиш православні міста Едмонтону, але також і обидвох

провінцій: Алберти й Бритиш Колюмбії. Він завізвав присутніх зложити грошеві жертви на будову цієї Святині. Цього памятного дня присутні були більш жертвенні, ніж колибудь раніш. Вони зложили на цю ціль 23 тисячі долярів.

КОНЦЕРТ

В неділю ввечері відбувся величавий концерт, під керівництвом п. Ю. Біляшевича-Головка. Програма цього концерту складалася з трьох частин. Успіх концерту був знаменитий і приявні нагороджували виконавців гучними та довготривалими оплесками по виконанні кожної осібної точки програми.

Після першої частини концерту, п. П. А. Міськів знову попросив на сцену Впреосв. Митрополита Іларіона, що в своєму короткому прощальному виступі ще раз підкреслив, що "жодна організація, яка б не була сильна, не може дорівнятя Церкві, бо Церква є найцінніша, вона є вічна й через Церкву ми знайдемо спасіння, зміцнимо український народ і він добється Вільної Незалежної Самостійної України в політичному житті." Опісля Владика зійшов зо сцени і, прощаючись з присутніми, прямував до виходу.

Коло одинадцятої години вночі учасники Першої Візитації опускали залю У.Н.О. Треба згадати, що в історії нашої церковної громади в Едмонтоні ще не траплялось, щоб стільки людей було на концерті.

Докінчуючи ці рядки, виринає думка, що одно з найбільших досягнень наших піонерів-українців у Канаді — це зорганізування Української Православної Церкви, що має за собою славну історію нашої державности в минулому і ця Церква дійсно властива українському народному духові не тільки в Україні, але й поза нею.

Редакційний Комітет.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Українська Православна Катедра св. Івана в Едмонтоні, збудована 1952-го року, творитиме віковічну памятку вкладу українського народу в культурно-мистецьку творчість Канади.

В добі XX сторіччя, часу модерної, конструктивно цілевої архітектури, повстає ця будова, що формою і стилем своїм нагадує українсько-візантійське церковне мистецтво та гармонійно виявляє вплив західнього світу, вплив краю, в якім вона побудована. Будова ця не є реконструкцією старої візантійської церкви, вона рішучо і недвозначно виявляє добу свойого повстання і стремлінь до ясних, простих та цілевих форм нашого часу. Це є відповідне повязання та примінення старого стилю з новим і новою конструкцією. Західньо-европейське церковне будівництво знайшло модерні форми і стиль, який нині має свої тривкі та питомі форми. Східно-европейське церковне будівництво не витворило ще свойого модерного стилю. Катедра св. Івана в Едмонтоні повстає в часі розвою нового модерного стилю для церков східнього обряду. Будова ця повязує питомі підстави, принципи та мотиви українсько-візантійського стилю з модерними напрямними та стремліннями до простої лінії, чи гладких ґеометричних заокруглень. Багата орнаментика візантійського стилю, оправдана в своїм часі, є ограничена до відповідних місць, як коронуючий ґзимс на вершках стін, обрямовання вікон і головний вхід.

Підставова форма церкви, хрест є притаманністю візантійського стилю, виступає виразно на зовні, тому що нема жадних прибудівок. Пропорційно великі вікна роблять церкву ясною і світлою в середині, що вносить в будову новий дух, дух світла і простору. Коронуючий камінний ґзимс, що окружує церкву, запроєктований на підставі старого українського мотиву, який стрічаємо в мурованих церквах Західньої України. Головний вхід, прикрашений каменем, гідно і стилево репрезентує церкву, дає їй виразну напрямну. Великий лук над головним входом впливає монументально. Камінні колюмни і капітелі — є упрощені мотиви з каплиці Богословської Академії у Львові. Камінна розетка над входовим луком є також нашим старим мотивом, який стрічаємо на церквах у Києві, приміром, на катедральнім соборі Миколи (Військового), чи на Всесвятській церкві над економською брамою Києво-Печерської Лаври, обі збудовані гетьманом Іваном Мазепою. Багаті формою бані катедри, що сидять на примірно простих вежах, є взоровані на Успенськім катедральнім соборі Києво-Печерської Лаври, що був один з найбільш розкішних творів релігійної архітектури Східньої Европи. Висота і розміри головної бані були ограничені з причин близькости летовища. Сама конструкція Катедри — сталево-рамова з цегляними стінами і залізо-бетоновим підвалом.

Розміри Катедри: довжина 106 стіп, ширина 56 стіп, ширина в хресті 82 стопі, висота головної бані 85 стіп до вершка хреста. Катедра є вивінована наймодернішим вентиляцийним вирядом та має центрально-парове огрівання.

Дипль. інж. архітект Юрій Черненко.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ.

Одним із найбільших досягнень Жіночого Товариства, як і всієї Едмонтонської Української Православної Громади — це будова Української Православної Катедри св. Івана, яка в майбутньому буде великою гордістю і славою не тільки едмонтонців, але всіх православних українців— Алберти й Брітиш Колюмбії.

Пані Марія Гавриш

За піонерських часів, першого поселення українців у Канаді, за часів розцвіту й піднесення нашого культурно-національного й духового життя, Українська Катедральна Церква була лиш мрією українців, але сьогодні це дійсність.

Жіноче Товариство радіє, що збирання фондів на будову цієї Святині і процес будови відбуваються успішно і що вже залишаються тільки раховані дні до 31-го серпня ц. р., коли ВПреосв. Митрополит Іларіон довершить посвячення угольного каменя і тим самим започаткується ще одна сторінка нашої Церкви.

Історія і праця Жіночого Товариства є справді частина історії розвитку Української Православної Громади св. Івана в Едмонтоні. В продовж усього часу праця Жін. Тов. була тісно зв'язана з церквою. Належить згадати, що на початку творення нашої Церкви в Канаді окремі жінки брали участь в церковній праці і тому вимога була того часу, щоб жіноцтво організувалось і діяло спільно, допомагаючи розвиткові Церкви. Вже на першій візитації в 1924 році, ВПреосв. Архиєпископ Іоан радив нашому жіноцтву зорганізуватися в Товаристві і своєю працею допомагати церкві. В наслідок цього Жін. Тов. було офіційно зорганізоване 26-го серпня, 1926 року з невеличкого числа членок. З самого початку була поставлена всім зрозуміла основна ціль — працювати в напрямі збудування Церкви для православних українців в Едмонтоні. На початку Служби Божі відправлялися в приміщенні Інституту ім. М. Грушевського. Ось тому Жін. Тов. вже тоді мусіло разом з невеличкою громадою збирати фонди на церковне приміщення.

Первісна ціль Жін. Тов. осталася і досьогодні провідною зіркою його праці. Слушність і зрозуміння цієї цілі з самого початку притягала українське жіноцтво до нашої праці. Наше Товариство зростало з року в рік і виросло на одно з найбільших товариств не лиш серед православних українців в Едмонтоні, але й у всій Канаді. В минулому році, в серпні місяці, воно вступило в друге чвертьстоліття.

Коли ми проглянемо працю Жін. Тов. впродовж сього часу, то змо-

ЗАРЯД ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА НА 1952 РІК

Сидять зліва направо: С. Гриник, перша заступниця голови; К. Панчук, скарбничка; М. Гавриш, голова; С. Пауш, секретарка; М. Михайлишин, уступивша голова. Стоять зліва направо: А. Данилович, друга заступниця голови, Доця Челядин, заступниця секретарки; Н. Фарина, кoресп. секретарка; Л. Івасюк, третя заст. голови.

жемо її поділити на такі три основні ділянці: (а) систематична праця звязана з церквою; (б) культурно-освітна праця не лиш серед членства Жін. Тов., але й серед Української Православної Громади; (в) загально допомогова праця.

До першої ділянки належить збирання грошей, спочатку на приміщення для церкви та її утримання, а опісля на будову Катедральної Церкви. За час свого існування Жін. Тов. передало на церкву приблизно 73,000 долярів. Товариство завжди дбало і дбає про збереження українських традицій серед православної громади, збереження наших українських свят, та прищіплення цього молодому поколінню. Воно брало участь у щорічних різдвяних колядах, а також бере активну участь в церковному хорі та допомагає в поширенні впливів церкви серед українців, а зокрема молоді. Вищенаведене підтверджує, що в минулому і тепер ми є тісно зв'язані з нашою Українською Православною Церквою св. Івана в Едмонтоні. Я вірю, що в майбутньому наша праця ще більше буде звязана з Церквою. Для доповнення належить також згадати, що Жіноче Товариство неоднократно допомагало в збиранні фондів на Консисторію і

Колеґію св. Андрея у Вінніпеґу, бо ці обидві наші інституції є невід'ємними частинами Української Православної Церкви в Канаді.

До другої ділянки нашої праці, так званої культурно - освітньої, також досить важливої, належить: влаштування ріжних імпрез, вистав, академій та відчитів (рефератів) на ріжні культурно-виховавчі теми; придбання бібліотеки, поширення та утримання її; розповсюдження часописів та книжок не лиш серед членства Товариства, але взагалі серед українців; влаштування виставок українського мистецтва; підтримання Недільної і Української Школи для дітей; співпрацю з сумківцями, а пізніш з організацією Молодого Відділу СУМК в Едмонтоні, яка повстала з ініціятиви Жін. Тов., перша свого роду в Канаді; допомогу Інститутові ім. М. Грушевського, що опісля переіменовано його на Інститут св. Івана, як також багато іншої праці. Крім цього Жін. Тов. завжди брало участь у святах та академіях культурного й національного піднесення православних українців, що відбувалися з рамени місцевої управи КУК.

До третьої ділянки нашої праці належить піднести деяку періодичну працю, залежну від особливих вимог часу, як наприклад: допоміжня праця підчас другої світової війни, а по світовій війні, матеріяльна допомога скитальцям в Европі — збирання грошей, одягу, харчів, висилання пакунків, тощо.

Жіноче Товариство дуже вдячне Всеч. парохам нашої церкви, тому що кожен з них завжди активно допомагав товариству своїми цінними порадами в тій чи іншій ділянці, а зокрема в праці, що відбувалася на церковному полі. В теперішній час наш парох, Всеч. о. А. Хруставка, дуже багато вкладає дорогоцінної праці в організаційну діяльність Жіночого Товариства, зокрема в Недільну Школу і за це йому належиться велике признання й особлива подяка від Жіночого Товариства.

Наше Товариство належить до Союзу Українок Канади від 1928 року, а від 1932 року до "Локал Кавнсил оф Вимен".

На цьому місці вважаю доцільним згадати про заряд Жіночого Товариства на 1952 рік: пані — Марія Михайлишин, уступаюча голова; Марія Гавриш, голова; Софія Гриник, перша заступниця голови; Анна Данилович, друга заст. голови; Леся Івасюк, третя заст. голови; Стефанія Пауш, секретарка; Доця Челядин, заст. секретарки; Наталка Фарина, кoресп. секретарка; Катерина Панчук, скарбничка. Контрольна Комісія: пані — Розалія Галюк, Анна Велещук, Марія Винничук.

Вся праця Товариства поділена на комітети, очолені головами: Церковний Комітет — пані Олена Данилюк; Просвітно-Культурний — пані Ема Верхомин; Українська Школа — пані Лукія Голубіцька; Програмовий — пані Катерина Міськів; Недільна Школа — пані Люся Феняк; Відвідин хорих — пані Емілія Пронюк; Соціяльний — пані Марія Солован; Молодого Відділу Сумку — пані Настуня Тріщук; Добродійний — пані Параня Винничук; Дитячий Садок — пані Марія Солован; Бібліотека — добродійка Зоня Хруставка. Господині — пані Марія Федорук, Рахиля Скакун, Параня Лупул; Маеткова господиня — пані Олена Слюсарчук; Локал Кавнсил — пані Настуня Тріщук і Михалина Будник.

Жіноче Товариство має тепер 179 членок ріжного віку, ріжного освітного рівня і ріжних занять. Переραховувати заряди, чи голов комітетів з попередніх років є неможливо, бо забрало б багато місця. Всім їм належиться щире признання за їхню співпрацю. Звичайно, як в кожному товаристві, поодинокі особи більше відзначились своєю працею та на цьому не буду зупинятися, бо таких членок було в нас дуже богато і їх знає наша громада. Всеж таки належить підкреслити, що впродовж цього часу між членками була завжди повна співпраця, толерантність і кожна брала активну участь у ділянці товариства, згідно зі своїми силами і можливостями і завжди виконувала сумлінно кожну працю. Наше Товариство було в минулому і осталося й сьогодні однією родиною, бо воно плекає віковічні традиції Української Православної Церкви, що в минулому були духовою силою українського народу, а тепер відновлює цю духову силу між українцями вільної Канади.

Марія Гавриш,
(Голова Жіночого Товариства).

ЦЕРКОВНИЙ ХОР

Перший ряд зліва направо: Л. Пауш, Л. Івасюк, Г. Мисак, Л. Біляшевич, І. Пронюк, Р. Говда, Ю. Біляшевич - бувший дириґент, М. Гавриш, М. Челядин, Д. Гуменний, М. Фербей, В. Чумер, О. Семчук. Другий ряд: Е. Сліпчук, Г. Бавус, Дж. Міськів, Н. Пасочник, Л. Федорук, Дж. Кривко, Г. Данилович, О. Юсипчук, Л. Лазарович, С. Василишин, С. Говда, О. Фербей, Д. Василишин, Л. Винничук, Л. Паранич. Третій ряд: Р. Бойко, С. Скакун, Н. Малицький, Н. Івасюк, Л. Фарина, М. Шевчук, П. Лукомський, Б. Мельник, А. Олеськів, В. Малицький, Т. Мельничук, М. Маґус, Б. Мельничук, Ф. Тачин, Н. Голейчук, С. Чоботар, Д. Особа. На знимці відсутні: З. Хруставка, К. Ляхман, Дж. Фербей, М. Ґовда, Р. Чернецький, О. Хруставка, Р. Хруставка, А. Скакун.

Українська Православна Громада св. Івана в Едмонтоні завсіди пишалась гарним церковним хором, і старалася задержати його на висоті мистецького виконання. В цім напрямі Громада одержала сумлінно віддану працю, та стислу співпрацю наступних диригентів: Петра І. Лазаровича К.Р., Степана Здріля, бл. п. Юрія Гасана, бл. п. Іларіона Завадюка, Петра А. Пауша, Евгена Вавринюка і Юрія Біляшевича-Головка. Найбільше віддався цій справі п. П. І. Лазарович, який безплатно проводив хором продовж 17-ти літ.

Найсвітліші моменти своєї історії наш хор зазнав під мистецьким керівництвом фахового диригента п. Юрія Біляшевича-Головка. Під його управою наш хор здобув собі заслужену славу на всю провінцію як першорядний церковний хор, на доказ чого свідчить виграння першого місця на Провінціональнім Музичнім Фестівалі 1951 року.

По відході п. Біляшевича-Головка, хором провадить молодий студент університету і довголітний хорист п. Борис А. Фербей. Він виявив в цьому велику здібність, що уможливить дальшу успішну працю.

Треба відмітити, що наша Громада високо оцінює працю вище згаданих диригентів та всіх співаків, що так віддано працювали, щоб наша Церква мала гарний хор.

За Комітет церковного хору:
Др. Л. Фарина.

ПРИВІТ ВІД НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ

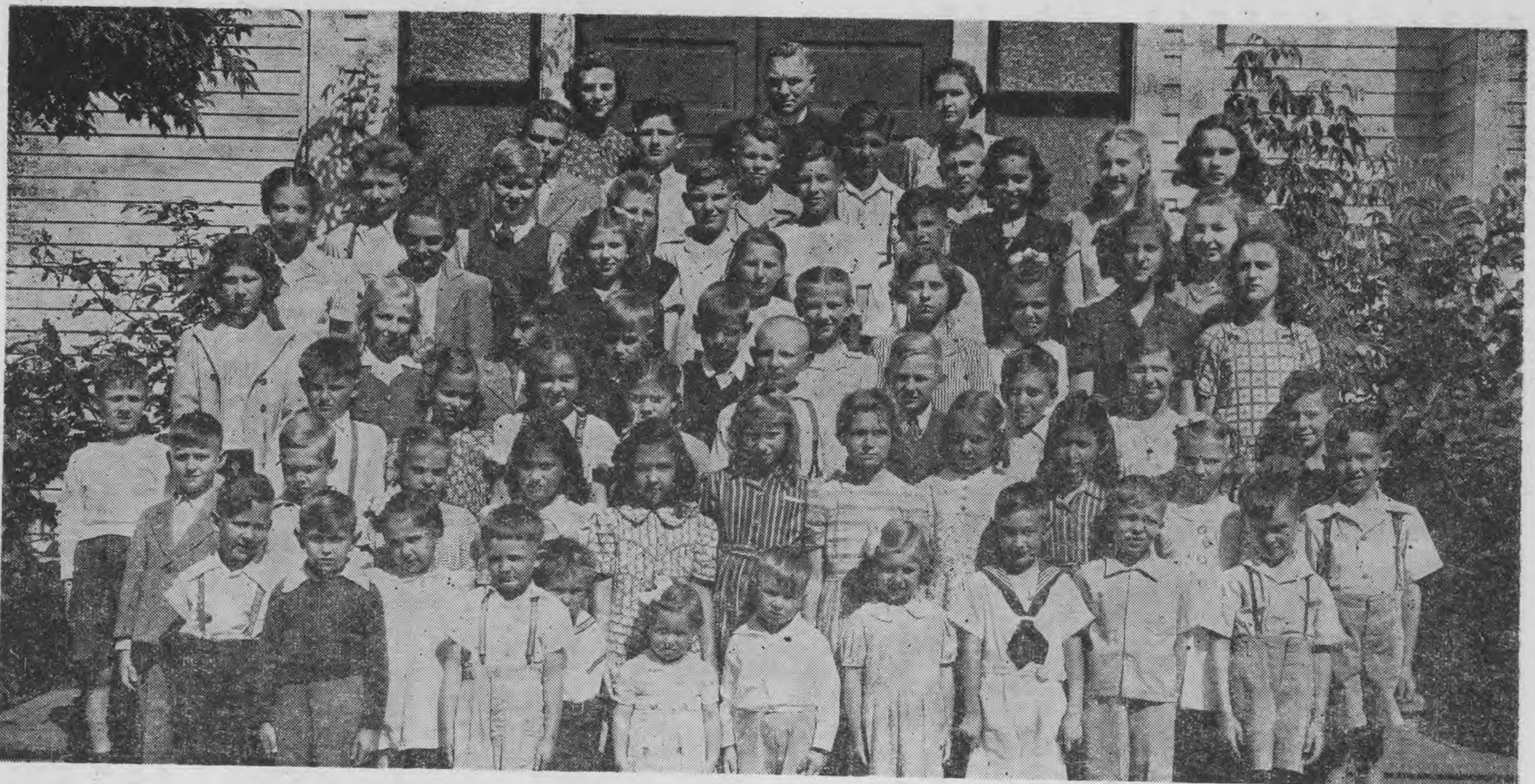
З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні передаю найщиріші побажання від учительок і дітей Недільної Школи нашій Катедральній Громаді.

Радіємо, що наші мрії збудовати власну Катедру сповняються, та що будова тепер є реальною подією. Ми молимося, щоб Всевишній благословив нашу Недільну Школу і дав нам силу й зрозуміння провадити це найкраще й найблагородніше навчання.

До Недільної Школи ходять 175 дітей. Недільна Школа поділена на чотири клясі. Наші учительки навчають кожної неділі підчас Служби Божої, в такім порядку: Перша і друга кляса - від 10:30 до кінця проповіді. Третя і четверта кляси - від кінця проповіди до кінця Служби Божої.

Недільною Школою управляє наш парох, Всеч. о. А. Хруставка, який приготовляє лекції на міміографі, іспитує учнів, переглядає всі зшитки з лекціями та видає свідоцтва.

Наступні учительки навчали в 1952-гім році: пані - А. Мельник, П. Сліпчук, А. Данилович, С. Василишин, Е. Верхомин, Н. Базюк, Л. Феняк і панни - Н. Романчук та Ю. Колісняк.

ЗРЕОРГАНІЗОВАНА НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

На знимці учительки: панна Н. Михайлишин. Всередині: о. Прот. П. Мельничук. З правого боку: панна Л. Фербей.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Учительки (зліва вгору): пані А. Мисак, Т. Лазарович, П. Сліпчук, С. Василишин. Всередині: о. А. Хруставка, парох. З правого боку: пані: Е. Верхомин, Л. Феняк, А. Чорнел, М. Фербей, О. Фіголь.

До комітету вчительок входили: Л. Феняк, голова; А. Мельник, секретар; С. Василишин, скарбничка. Учительки бажають, щоб з початком шкільного року розділити кляси на менші гуртки, та щоб мужчини входили в склад научного персоналу і навчали старших хлопців.

Кожного року діти Недільної Школи вибирають свій заряд. До заряду на 1952 рік входили: Діяна Шандро, голова; Василь Лазарук, заст. голови; Петруня Пронюк, секретарка; Нестор Сліпчук, скарбник.

Висловлюємо особливе признання настуним особам за їхню вложену працю: Всеч. о. Прот. П. Білонові за започаткування Недільної Школи в 1928 році, Всеч. о. Прот. П. Самцеві, Всеч. о. Є. Грицині, Всеч. о. Прот. П. Мельничукові за зреорганізування і поширення Недільної Школи та приготування лекцій, що були поміщені в "Віснику", з яких опісля видано "Біблійні Оповідання Старого Заповіту," Всеч. о. А. Хруставці за дальший великий вклад праці в поширені Недільної Школи, як також паням — Л. Івасюк і Н. Базюк, як першим учителькам, що навчали кожної неділі підчас проповідей в 1943-44-45 роках, далі пані Тетяні Лазарович, як бувшій голові-учительці.

Попередні вчительки і вчителі були наступні: пані Н. Боднар, Р. Говда, М. Косташ, С. Магус, Н. Мельничук, А. Мисак, О. Німчук, П. Стечишин, Н. Фарина, О. Фіголь, А. Чорнел, п. М. Магус, п. С. Мисак.

Щира подяка належиться священикам, учителькам, учителям і молоді, що виконувала і виконує свою працю в зарядах Недільної Школи. Особлива подяка належиться і Церковному Зарядові та Жіночому Товариству за їхню всебічну поміч.

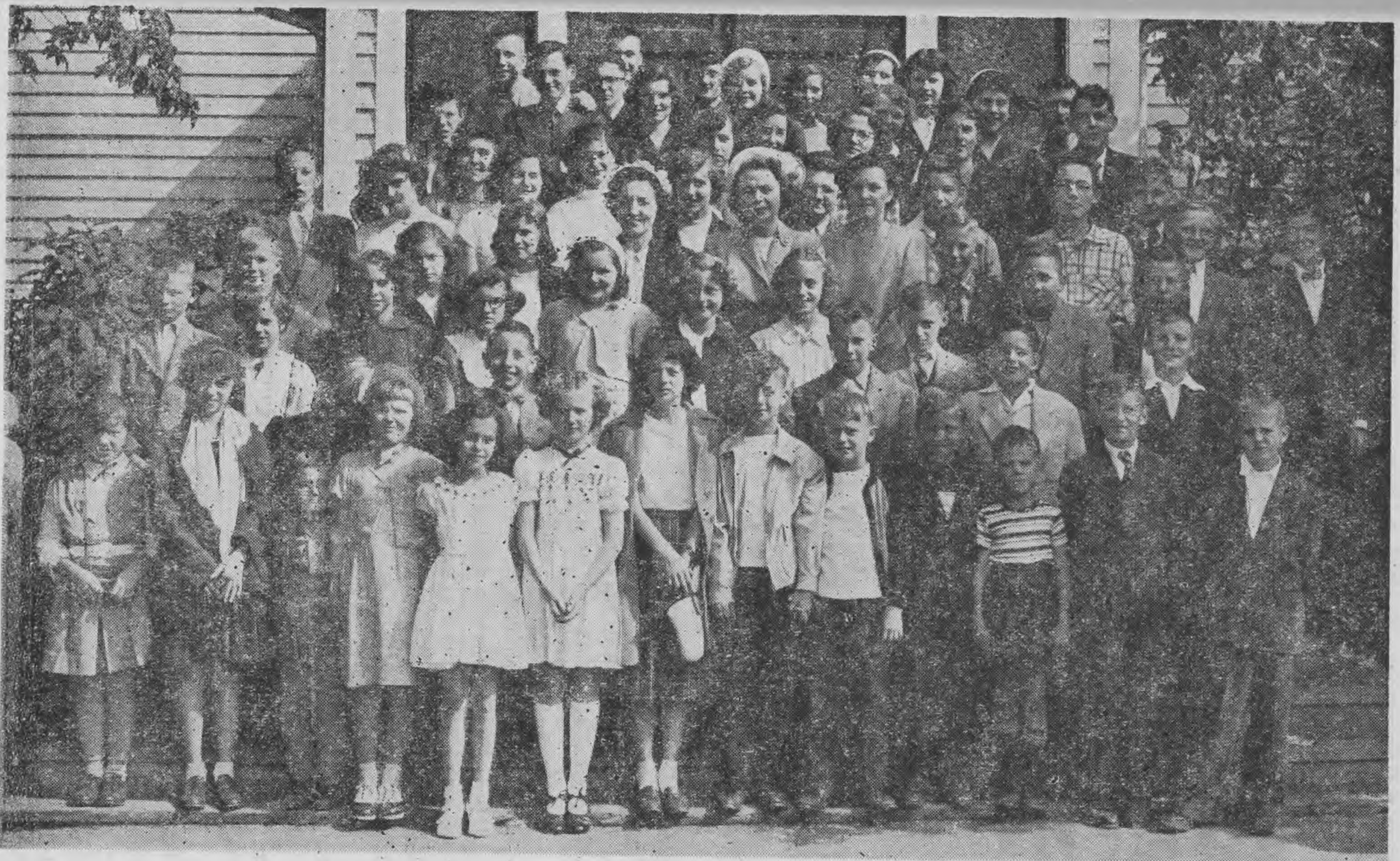
Краща доля Церкви залежить від долі Недільної Школи. Добра Недільна Школа — це важливий чинник вироблення вірних і свідомих членів, від яких залежатиме майбутність нашої Церкви. Спільними силами будемо змагатися за осягнення найбільших успіхів на такім важливім і відповідальнім полі, як навчання релігії та національної свідомости для нашої дорогої молоді.

Л. Феняк,
(голова Комітету учительок)

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

В цей великий день — посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, від імени Комітету Української Школи та всіх дітей з великою радістю передаю щирий привіт Катедральній Громаді за її відвагу й завзяття в будові цієї Святині. Своєю тяжкою працею Ви готовите тривалий осередок для виховання наших дітей та їх потомків в українськім православнім дусі. Прийміть від нас щиру подяку за велике діло!

При цій нагоді бажаю коротенько згадати про Українську Школу,

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

На знимці — учительки Української Школи: пані (зліва направо) А. Данилович, Л. Феняк, В. Добролїж.

яку провадить Жіноче Товариство при Українській Православній Церкві св. Івана в Едмонтоні. В 1942 р. Жін. Тов. взяло на себе обов'язок навчати дітей української мови. Перед тим — від 1926 до 1942 року — Інститут ім. М. Грушевського опікувався Українською Школою в Едмонтоні. Від 1942 р. навчання Української Школи передано Жіночому Товариству, яке так завзято працювало не тільки для нашої Церкви, але й для загальних справ українського народу. Жіноче Товариство було і є свідоме того, що коли пропаде мова і знання української культури, то рівночасно пропаде і наша Церква, і наша душа, тому воно старанно дбало і дбає, щоб Українська Школа розвивалася якнайкраще.

Справою Української Школи займається Комітет, що складається з п'ятьох членок. На цей рік склад комітету наступний: пані: — Лукія Голубіцька — голова, Марія Зайчик — заст. голови, Марія Чернецька — секретарка, добродійка Зоня Хруставка — скарбничка, Луїза Феняк — дорадниця. Комітет сходиться з учительками раз в місяць на свої наради.

До Української Школи ходить 75 дітей. Школа поділена на чотири клясі. Кожна дитина ходить два рази на тиждень на науку української мови, а один раз на спів. Наука триває півтори години. Діти вчаться читати, писати, вивчають літературу, граматику, українську історію і географію.

При Українській Школі існує книгозбірня й учительки заохочують дітей читати українські книжки.

Учительки обов'язково приготовляють дітей до концертів, що відбуваються на св. Николая і в День Матері. Таким чином діти познайомлюються з українськими віршами, представленнями, музикою, танцями, тощо. В приготовленні до концертів, наші вчительки посвячують дійсно багато праці й часу, за що їм належиться велике признання й дяка.

Грошева піддержка Української Школи приходить з оплат від родичів по $1.25 на місяць від дитини, як також із коляди й концертів.

Школа починається другого тижня в місяці вересні, а кінчиться 31-го травня. З кінцем шкільного року Комітет справляє дітям прогульку або забаву. Також по концертах св. Николая роздається дітям торбинки з цукерками й оріхами.

При кінці шкільного року діти Української Школи пишуть іспити й кожна дитина отримує посвідку від учительки про свій успіх.

Щоб уприємнити дітям перебування в Українській Школі Комітет купив музичні інструменти для "Ритмичної Орхестри", в якій беруть участь всі діти.

Українська Школа завжди мала кваліфіковані учительські сили. Від 1942 р. дотепер навчали наступні вчительки: пані — Луїза Феняк, учила — 4 й пів роки; Настуня Мисак — 2 роки; Анна Данилович — 2 роки; добродійка С. Сенишин — пів року; Валентина Доброліж — 1 рік і погодилася навчати дітей і в наступнім році. Розуміючи потребу Української Школи, з вдячністю згадуємо наших учительок, які взяли на себе обов'язок навчати дітей і сумлінно виконувати цю важливу працю.

В попередніх комітетах Української Школи були наступні пані:

Доця Янда, Ема Верхомин, Тетяна Лазорович, Степанія Пауш, Розина Говда, Марія Фербей, Вікторія Криса, Єлисавета Демко, Розина Галюк, Осипа Мельничук. Всі вони старанно дбали і трудилися, щоб Українська Школа якнайкраще розвивалася, за що належиться їм щира подяка й велике признання.

Велику поміч давали Українській Школі наші отці-парохи: о. Прот. П. Мельничук і о. А. Хруставка своїми закликами, порадами, промовами та заохотою. Від громади, Шкільного Комітету та всіх дітей Української Школи належиться їм щира подяка.

Кінчу цей привіт від Української Школи щирим побажанням нашій Катедральній Громаді св. Івана — сповнити ту велику ролю, яку наложило на неї Боже Провідіння.

За Комітет Української Школи:
Лукія Голубіцька, голова.

ПРИВІТ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ — СУМК (ч. 145).

Найбільший маєток кожного народу — це його молодь. Недивно, що на світі ведеться вперта боротьба за світогляд сучасної молоді. Іншими словами — чия молодь, того буде й перемога.

Це зрозуміли наші батьки-піонери на свобідній кандійській землі. Побіч важливої праці на хліб щоденний, вони посилали й посилають свою молодь до шкіл, будували й дальше будують Інститути, Церкви. За їхнім старанням повстала організація — "Союз Української Молоді Канади" — (СУМК).

В цій організації, при Українських Православних Парохіях, ми, сумківці, при ревній допомозі Всеч. отців-духовних, Надзірної Ради та людей доброї волі, змагаємося здобути правильний світогляд, опертий на вічних принципах: любови супроти Бога й ближнього. Тут ми виробляємо свої характери, вчимось організаційного життя, вчимося любити й шанувати рідну мову, пісню, культуру й традицію славних предків. Ми свідомі того, що в Едмонтоні є багато української молоді, як також і на провінції, яка повинна належати до "СУМК", однак, покищо її нема всієї з нами.

Запевняємо наших Дорогих Батьків, що будова Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні заповняє наші серця великою радістю. Дотепер ми намагалися помогти в цій великій праці, однак наша діяльність в цім відношенні щойно починається. Ми віримо, що вищезгадана нова Святиня в майбутньому своєю красою, приміщенням та оживленою в ній працею притягне сотні української молоді та старших громадян.

В цей радісний час — посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні висловлюємо велике при-

знання всім православним українцям, що своїми жертвами й працею змагаються докінчити будову цієї Святині. Ми свідомі того, що наша Катедральна Церква буде нашою спільною славою і гордістю. Вона поставить православних українців і їхню молодь на видне місце — віруючих, свідомих та культурних громадян Канади.

За Управу Відділу СУМК:
С. Чоботар, голова.

МОЛОДИЙ СУМК — (ч. 178).

Наш Молодий Відділ СУМК в Едмонтоні зорганізувало Жіноче Товариство. Він існує вже три роки. До цього відділу входять хлопці й

Перший ряд (зліва направо): Роман Маґус, Даґлис Хлібецький, Роман Верхомин, Ярослав Сліпчук. Другий ряд: Орися Фербей, Маріянна Міськів, п-і Ольга Фіголь, п-і Катерина Міськів, Всеч. о. А. Хруставка, п-і С. Василишин, Зенко Шевців, Льоня Лазарович, Борис Пауш. Третій ряд: Маруся Кузик, Соня Щербанюк, Христя Василишин, Петруся Воркун, Маруся Папуга, Оля Солодюк, Джойс Демко, Галя Февяк, Любомира Бавус, Уляна Сліпчук, Дженит Тріщук. Четвертий ряд: Зенон Маґус, Касіян Скакун, Роман Хруставка, Давид Зайчук, Василь Паранич, Василь Чарнецький, Леон Рибка, Ирл Говда, Нестор Чумер, Евген Велещук, Давид Кривко, Василь Гавриш.

дівчата від дванадцятого до шістнадцятого року життя. Минулого року (1951) ми мали поверх тридцять членів.

Завдяки паням, членкам Жін. Т-ва, як також нашого пароха, Всеч. о. Л. Хруставки, наш відділ проявляв пожвавлену діяльність.

До заряду на 1951 - 52 р. входили: Зенон Магус, голова; Уляна Сліпчук, заст. голови; Христя Василишин, секретарка; Орися Фербей, скарбничка.

До Надзірної Ради входили наступні пані: Н. Тріщук — голова комітету; С. Василишин — програм. комітету; В. Шандро — мистецтво; добродійка С. Сенишин — просвітньо-культурний комітет.

Ми дуже радіємо будовою Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні. Там будемо мати вигідне приміщення під час Богослужень, а в пивниці Катедри будемо мати свої сходини, щоб дальше працювати в користь рідної Церкви й нашого народу.

Нехай Господь благословить усіх жертводавців і працівників, що привели Катедру до існування. Нехай наша Катедра буде дійсним осередком в поширенні Божої науки для всіх щирих українців.

Зенон Магус, провідник.

ЦЕРКВА Й МОЛОДЬ

Др. О. Старчук.

Ми всі, неодмінно, свідомі великого значення релігійного й національного виховання нашої молоді. Ці дві важливі стихії мають рішальний вплив на творення світогляду нашого молодого покоління — носія в дальшу майбутність наших традицій, національних прямувань та взагалі всього, що дороге нам.

Церква й молодь — це два сильні поняття, на яких опиралася вся наша бувальщина й на яких опирається й наша майбутність. Церква, своєю високою моральністю й ідейністю, завжди стояла на сторожі української культури та національної свідомости впродовж багатьох століть нашої бурхливої історії. Вона постійно була тим невгашенним джерелом і безперервним двигуном найшляхетніших ідей, державницьких прямувань, народної просвіти та взагалі нашої культури, навіть ще в давніх, мрякою покритих часах нашої історії. Вона зуміла приклонити до себе великих працівників творчого духа й виплекати численні шари свідомих поколінь, що прямували тер-

нистими шляхами до найвищих ідеалів українського народу. Наша Укра їнська Православна Церква зберегла в собі сокровище наших традиці цю важливу стихію народного буття, що творить основу кожного народ

Наша молодь — це єдина запорука дальшого фізичного існуван нашого народу. Майбутність українського народу залежить, очевид від рівня національної свідомости нашої молоді. Національна свідоміст — це широке поняття й один із найважнивіших її складників являєтьс релігійна стихія, туго звязана з цілою низкою наших традицій. Сильни та тривкий звязок нашої молоді з Церквою — це найліпша запорука віч ного існування нашого народу.

Завдання нашої Церкви відносно молоді перевищають первісні душ пастирські обов'язки. Поле діяння нашої Церкви сильно розширилося вона стала тією твердинею нашої культури, що піклується національни та релігійним вихованням нашого народу, особливо нашої молоді. Церк стала тією важливою Інституцією, де наша молодь черпає національну св домість та почуття приналежности до великого українського народу. На ша Церква — це надзвичайно важлива научна й виховна Інституція, щ доповнює навчання в публічних школах та університетах.

Ми радіємо з нової Святині й великої научної й виховної Інституц — Катедральної Церкви св. Івана в Едмонтоні. В день цієї врочистої по дії, посвячення угольного каменя, бажаємо Їй соняшної майбутности дл добра українського народу, особливо нашої молоді, що творить його під ставу.

Др. О. Старчук.

З НАГОДИ ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ

Людина, що живе без віри, не має певної життєвої мети. Вон подібна до звірини. Така людина не творить добра, але блукає по світ з дня на день і творить лихо не лиш собі, але й тим, з ким стрічається Така людина не заслугує собі на похвалу від Бога і людей, але є мертв душевно, морально й фізично.

Кожний успіх людини завдячуємо Божій допомозі й вірі в власн сили. Нічого людина не здобуде без віри, рівно не може громада вико нати певних плянів, коли бракує членам віри в їх спроможність.

Цей врочистий день, 31-го серпня є доказом, що члени парохії св Івана в Едмонтоні мали сильну віру, що зможуть побудувати Катедру З нагоди цього великого свята висловлюю від імени членів Братства Іларіона при Албертійськім Університеті якнайкращі побажання Кате дральній Громаді св. Івана в Едмонтоні, щоб ласкавий Господь Бог скрі лював і надалі віру членів її на кращі майбутні діяння.

Андрій Мельничук.

ДИТЯЧИЙ САДОК ПРИ ЖІНОЧІМ ТОВАРИСТВІ В ЕДМОНТОНІ

Від 1938 року при Жіночім Товаристві при Українській Православній Церкві св. Івана впродовж 12 років існував Комітет Матерей, який остаточно довів до заснування Дитячого Садку в Едмонтоні. Цілі Комітету були наступні: поширити своє знання про виховання дітей; допильнувати, щоб українські матері більш дбали про добре, характерне, моральне та національне виховання своїх дітей. На полі праці самообразовання Комітет мав впродовж 12 років поверх 76 викладів і рефератів на ріжні освітньо-культурні та релігійні теми. Головою Комітету Матерей впродовж 12 років була пані Д. Е. Янда, а пані Е. Верхомин була довголітньою секретаркою.

1950 року, за ініціятивою пані Янди й при допомозі членок Комітету Матерей, в якім окрім пані Янди були: пані — Е. Верхомин, Л. Івасюк, Н. Базюк, Н. Фарина, і С. Гриник, зорганізовано Дитячий Садок при Жіночім Товаристві, як доповняючий виховний чинник для вщеплення в дитині українського духа — любови до всього рідного та для навчання й кращого збереження чистої української мови.

Справа виховання дітей в українськім дусі дошкільного віку знаходить щораз більш зацікавлення й признання серед членок Жіночого Товариства, а зокрема Комітету Дитячого Садку. Членки-Матері підносять і кладуть справу продовження Дитячого Садку, як одну з найважніших своїх завдань.

Ми знаємо, що найважнішим і першим виховним чинником наших дітей в українськім дусі — це наш власний дім. Серед чужого оточення дуже потрібні ще й інші додаткові виховні чинники. До них належать на першім місці Дитячий Садок, а дальше Українська Школа, Недільна Школа, СУМК, Церква та Виховні Інститути.

На Великій Україні Дитячі Садки започаткувала Софія Русова ще в 1872 році, а в Галичині Наталія Кобринська під кінець 19-го віку. Українське свідоме жіноцтво по всій Україні зуміло оцінити важну ролю, яку відограли Дитячі Садки в національнім вихованні й тому пляново поширили їх по всіх містах, містечках та селах України. Ми, в Канаді ще не вміємо відповідно вести цієї дуже важної справи.

Едмонтонський Дитячий Садок впродовж трьох років мав шість періодів науки для дітей, віком від чотирьох до шістьох літ, три весняні періоди по три місяці, а три осінні по три місяці. Діти мають навчання два рази на тиждень від 2 до 5 години пополудні. Новоприбула кваліфікована вчителька п-і Лукомська навчає дітей українською мовою. Членки Комітету або мами по черзі подають дітям перекуску й помагають учительці в дитячій програмі і в науці та в ігрі. Учителька вчить маленьких дітей української мови, народних пісень, руханки з піснями, ріжних дитячих ігор та читає їм українські казки, оповідання та віршики. При кінці кожного шкільного періоду вчителька приготовила концертовий виступ з дітьми Дитячого Садку на чайнім прийнятті. Дохід з виступів іде на підтримання Садку.

Цей Садок започатковано з фінансовою допомогою Комітету Матерей і фундації пані Янди, а тепер сам утримується дитячими місячними вкладками та доходом із концертових виступів. Завдяки учительці, активним членкам Комітету та провідницям, наш Дитячий Садок провадиться й розвивається дуже успішно, як морально, так і матеріяльно. До Садку ходять пересічно приблизно 25 дітей. Цього року старші діти одержали свідоцтва-посвідки про скінчення науки в Дитячім Садку. Першою головою Дитячого Садку була пані Д. Е. Янда, а другою пані Е. Верхомин. В цьому році головою є пані Солован, пані Янда заступницею голови, пані Н. Мельничук секретаркою, а пані Н. Базюк скарбничкою.

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедральної Церкви в Едмонтоні, Комітет Дитячого Садку щиро вітає цю важливу подію й бажає, щоб дальша праця нашої Церковної Громади ввінчалася успіхами для добра і доброго імени українців в Едмонтоні.

Д. Е. Янда, заступниця голови Комітету.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА В ЕДМОНТОНІ

Український народ невідривно звязаний з Українською Православною Церквою. Віками українські князі, гетьмани і козацтво боролися за її добро і своїми грудьми захищали її перед ворогами. Коли заіснувала в Канаді Українська Православна Церква, свідоме громадянство пішло їй на зустріч.

Союз Українців Самостійників радіє зо зросту Української Православної Церкви. З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні складаємо українській православній громаді якнайкращі побажання.

Маємо надію в Бозі, що почате діло скоро ввінчається успіхом і що Великий Храм Божий помістить в собі більше число православних громадян, що бажають слати мольби до Бога у своїй рідній церкві.

За Товариство Українців Самостійників

П. Василишин.

УКРАЇНСЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ОБЄДНАННЯ В КАНАДІ

Філія — Едмонтон, Алберта

Всечесніший Отче Парох!

Сповнені невимовною радістю з нагоди Вашого Торжества, маємо шану й ми прилучитися до тих численних побажань і привітів, що на Ваші

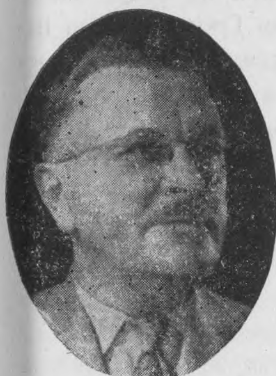
руки в тому дні дістануться. Наша врадованість тим більша, що йдеться про посвячення угольного каменя Катедрального Храму, про посвячення культу почитання Бога.

Ми, як вірні сини Церкви, глибоко переконані християни, не тільки молитвою єднаємося з Вашими благаннями до Бога про благословення цього Вашого релігійного здобутку, але й покірно просимо Його ласки над тими духовними цінноцами, що з того Храму проповідуватимуться для добра людини, для добра української спільноти в Канаді, для добра української Нації.

З християнським привітом:

В. Скорупський, голова. **М. Хащівський**, секретар.

ПРИВІТ ВІД УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

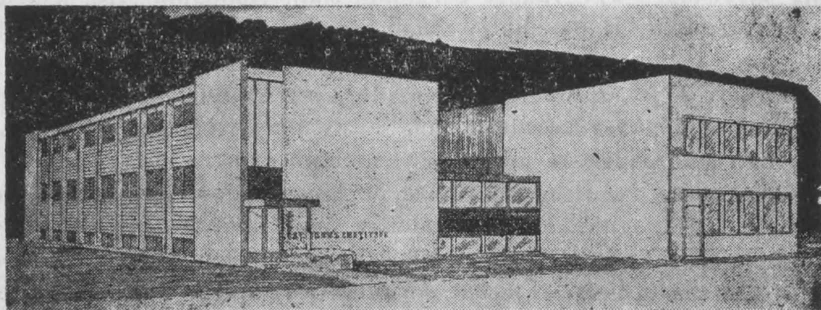

Др. Н. Д. Голубіцький.

День тридцять першого серпня цього року, на завжди зістанеться памятним днем в історії розвою Української Православної Громади в Едмонтоні бо в тім дні та громада дочекалася посвячення Угольного Каменя своєї Катедральної Церкви, події котра так ще недавно, здавалося, була тяжка до осягнення. До здійснення таких взнеслих мрій, треба було тій громаді, від самого початку її заіснування, постійно вложувати багато праці під умілим проводом своїх зарядів і запопадливою опікою своїх духовних батьків.

І от, з нагоди цієї події, мені призначено передати від Українського Інституту св. Івана Едмонтонській Православній Громаді найщиріші вискази радости і завдоволення та рівночасно пожелати тій громаді ще кращого розвитку у майбутньому.

Є багато причин чому Український Інститут св. Івана радіє цією

Проєкт майбутнього Українського Інституту св. Івана в Едмонтоні, Алберта.

подією. Але мабуть, найвизначнішою такою причиною є та, що від самих початків повстання Української Православної Громади в Едмонтоні, цей Інститут в своїм відношенню до тої громади безперечно відограв позитивну ролю. Вистарчить пригадати таке як з'уживання церковною громадою Інститутської Салі на свої ріжні підприємства як базарі, сходини, Богослуження, тощо. Навіть коли Громада вже набула свій власний будинок то Інститут під тим зглядом далі відносився до неї прихильно і щиро. Не треба забувати також, що самою своєю активністю, як скликанням річних народних з'їздів та діяльністю своїх рухливіших питомців-студентів Інститут, головно на початках, причинився немало до пожвавлення праці Православної Громади. Нема найменьшого сумніву, що Інститут св. Івана вложив і свою цеголку до розвою Української Православної Громади в Едмонтоні і тому має повну причину радіти посвяченням Угольного Каменя її Катедральної Церкви.

Разом з висказами своєї радости, Український Інститут св. Івана, при цій нагоді, з приємністю висказує своє гаряче бажання, щоб наша Українська Православна Катедральна Громада в Едмонтоні дальше кріпшала у своїх силах так, щоб в недалекім часі вона могла б відограти ту дійсну провідну ролю в Західній Епархії нашої Церкви на котре місце вона є призначена. І тоді, під моральною опікою такої Громади, наш Інститут зможе поставити себе в краще положення для виконання своєї призначеної задачі на користь свого народу взагалі, а Церкви зокрема.

Др. Н. Д. Голубіцький.

ПІД ЕДМОНТОНСЬКИЙ ОКРУГ

За минулих три роки Господь Бог зволив мені відвідувати слідуючі громади, котрі були влучені до під-едмонтонської округи: Калмар, Торсбі, Сіба Біч, Оновей, Валдвуд, Баргид, Річмонд Парк і Атабаска, а якщо зачислити Український Інститут св. Івана, де також відбуваються Богослуження, то можна начислити девять громад.

Калмарська громада Пресв. Тройці має церковцю дві милі на захід від містечка. Тут також є гарний Укр. Народній Дім, власність Калмарської парохії. Церковна громада почала своє існування десь 1927 року. Від тоді обслугували цю парохію наступні священики: бл. п. о. Іван Кусій і оо. прот. Горбай, Кісиюлк, Дмитрів, Самець, Фик і Василів. Тепер Богослуження відбувається щомісяця. Калмарська громада має високе число членів і всі працюють щиро для церкви й свого народу.

Громада св. ап. Петра і Павла в Торсбі раніш була відома як Бюфорд. Укр. Народній Дім і церковця були побудовані на фармах, яких три милі від Торсбі. З бігом часу показалося практичним, щоб ці установи були в містечку. Громадяни щиро ставляться до всякої праці. Через два чи три роки провадили літні курси української мови для своєї

дітвори. Їх завжди обслугували ті самі священики, що й Калмар. Першим священиком був о. В. Сенета. Ця громада також мала свій початок около 1921-го року.

Громада Сіба Біч лежить яких 50 миль на захід від Едмонтону. Це переважно новоприбулі громадяни, що заїхали туди після першої війни і осілися в цій околиці в роках 1929-1931. Початки були трудні, але вони ніколи не забували про потребу релігійного виховання. Цю громаду обслугували переважно священики з Едмонтону, як також і Всеч. о. М. Фик з Редвей. Пригадую собі, коли ми мали свої Богослуження в Укр. Нар. Домі, а тепер уже пишається прекрасна церковця. Зроблено все, що тільки можливо, коли взяти до уваги що це ще піонерська полоса.

Громада Оновей є також заселена поселенцями, що прибули до Канади після першої світової війни. Любов до свого рідного пожвавила їх побудувати гарну церковцю, чотири милі від містечка. Церква є одною з найголовніших установ, що пілкується добром народу. При церкві є гарний цвинтар, дуже примірно уряджений. Тут відбуваються від вісім до десять Богослужень річно. До всякої справи громада ставиться серйозно, ділово й рішуче.

Вайлдвуд, який лежить яких 78 миль на захід від Едмонтону, можна назвати місійним пунктом. Там є невеличке число свідомих громадян, що клопочуться своєю рідною церквою. Богослуження відбуваються в лютеранській церкві. Здається, що першим священиком, який відвідував цю громаду, був Всеч. о. Василів. Вірю, що в скорім часі і тут буде пишатися церковця, а праця пожвавиться.

Баргид віддалений 86 миль на північній захід від Едмонтону. В останніх трьох роках там побудували церковцю, як також закупили площу на цвинтар. Хоч і числом не сильна, то духом велетень, що переборює всякі труднощі. Передше цю громаду відвідували священики з Едмонтону, як також Всеч. о. М. Фик мав одну чи дві відправі. Тепер відбуваються реґулярні відправи і є вигляди на збільшення числа членів.

Громада Річмонд Парк міститься в Укр. Народнім Домі і її можна вважати за найдальше висунену громаду на північ (120 миль). Це громада свідомих працівників, що клопоталися освітньою працею і дали початок відродженню рідної церкви. Через особливі обставини, питомі цій околиці, ще до цього часу не збудовано власної церковці, але вигляди є якнайкращі. Треба згадати, що ця околиця пишається одним із ліпших церковних хорів, під керівництвом п. Ф. Хруща. Цей хор тим відмінний, що обслугує також і Греко-Католицьку Церкву. Річмонд Парк багато причинився до створення громади в Атабаска. Цю громаду вперше відвідав Всеч. о. Дмитрів. Треба відмітити, що це також поселецні після першої світової війни.

Найновіща і здається найбільш рухлива громада є Атабаска. Перший раз в цій громаді відбулося свяченні пасок в Великодню суботу 1951 року. Ніхто не турбувався, щоб віднайти таких ідейних і добрих громадян, бо раніш думали, що Атабаска заселена чужинцями. Скоро віднайшлися свої добрі люди, вибрано комітет, який поставився до справи серйозно і тепер громада має свою площу а восени думає почати перший

крок до будови, а саме пивницю під храм, що буде гордістю будучого центру на півночі Алберти. Не тільки пожвавилася наша релігійна праця, але англомовні півгорожани дуже прихильно приглядаютья і помагають всім, чим можуть, хоч би навести такий приклад, що міська рада подарувала два льоти на будову церкви. а третій продала за мінімальну ціну. Атабаска находиться 100 миль на північ від Едмонтону.

На північний захід від Атабаски є громада Ґрейвіл,, що має свій цвинтар, а свої Богослуження відбуває в школі. Це також одна з тих закутин що цього літа мала перше Українське Православне Богослуження.

Український Інститут св. Івана є також громадою відмінною від інших громад. Це громада будучих наших працівників. Члени — це студенти, що перебувають в Інституті, як також і їх побратими, що мешкають поза Інститутом. Богослуження відбуваються, коли тільки можливо, звичайно що місяця. На цих Богослуженнях співають і обслугують коло престола самі студенти. Коли не можливо мати Богослуження, відбуваються Вечірні. Про цю громаду переходячих студентів треба подбати якнайбільше. Конечно потрібно відповідної каплиці.

Передаючи цю коротеньку історію громад, які я маю честь обслугувати за минулих 3 роки, передаю сердечний привіт від них Українській Греко-Православній Катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні, як також бажання світлого поступу на Христовій ниві. Любов до своєї Укр. Гр. Православної Церкви в цих громад не є тільки на словах, але й на ділі. Крім фінансової помочі на будову Катедри, вони рівночасно будують і свої храми.

Прийміть від мене найсердечніші побажання, світлого поступу на Христовій ниві, до котрої покликав нас самий Господь Бог, працювати в Його винограднику. Праця єдина спасе нас для своєї Української Православної Церкви і її народу.

Вітаю невсипущу працю заряду Катедральної Громади, як також Всеч. о. Прот. П. Мельничука, бувшого пароха, котрий дав початок і Всеч. о. пароха А. Хруставку, який так багато вложив свого труду, здоровля і самопосвяти, щоб ця хвиля була здійснена.

Щасти Боже!

о. В. Сенишин.

ОКРУГА ВЕГРЕВИЛ, АЛБЕРТА

Першим організатором церковних громад У.Г.П.Ц. в Алберті був о. Прот. І. Кусій, який виступив з російської місії вже в 1919 р. і приєднав деякі руські протестантські громади до рідної Церкви. Це були громади: Кейленд, Снятин, Січ-Коломия та інші. В липні 1920 р. прибув до Алберти о. Д. Ф. Стратійчук з проф. теольогії, о. Д-ром Ґерманом і започаткували Теольогічний Семинар в Ендрю з вісьмома питомцями. Один із них о. Гребинюк був висвячений на священика. Він разом з о. Кусим були першими місіонарами в Алберті і обслугували кільканадцять громад по обох боках ріки Саскачеван.

Церква св. Володимира в Веґревил, Алберта.

Першою добре зорганізованою громадою на фармах була Січ-Коломия, яку раніш обслугували проповідники презбитерянської церкви. Ця громада під проводом братів М. і Н. Чернявських, Харуків, Винничуків, Саламандиків та інших скоро переорганізувалася, збудувала й викінчила

гарну та велику церкву, яку в 1926 р. посвятив ВПреосв. Архиєпископ Й. Теодорович, під час своєї першої візитації. Сталим священиком цієї громади був о. Д. Сенета, що дуже прихильно відносився до громади і навчав гарний церковний і народний хор. Відправи відбуваються щомісяця.

До цієї громади належали спочатку прихильники з Веґревил до 1928 р. По відході о. Сенети до Кенори, Саск., прибув до Вегревил о. І. Майба, який відправляв Служби Божі в Народнім Домі. Спочатку вписалося 15 родин в члени громади св. Володимира Великого, впродовж 4-рьох літ число родин збільшалося на 36 (поверх 100 осіб) і в 1934 р. вони приступили до будови церкви. Громаду в Веґревил, Січ-Коломия і багато інших по кольоніях обслугував о. О. Д. С. Стратійчук — усього 7 літ. За той час докінчено церкву, куплено дім і меблі для священика. Після о. Стратійчука обслугували наступні Всеч. оо.: І. Березіцький, А. Сарматюк (два роки), А. Хруставка (7 років), Є. Улян (2 роки), а тепер обслугує о. Прот. М. Фляк.

Сьогодні громада в Веґревил числить около 100 родин і 34 самотні члени. Відправа відбувається два рази в місяць. Там існують: Недільна Школа, Українська Школа, існує Церковний Хор, Громада отримує Парохіяльний Дім ("Н.Д."), в якім Жін. Тов. провадить дуже корисну працю, а сумківці також виявляють пожвавлену активність.

Про заслуги, посвяту й щиру працю перших організаторів, урядовців й активних членів церкви св. Володимира Великого можна б багато похвального написати, але на це, нажаль, нема тут місця.

До Округи Веґревил належать громада Ту Гилс. Початки цієї громади такі: Старанням бл. п. В. Колісняка запрошено було о. Гикавого на неділю 26-го червня, 1943 р. і він відправив Службу Божу в праватній залі.

В рік пізніше запрошено було о. А. Хруставку на поминальні Богослуження, які відбулися на українськім православнім кладовищі ім. св. Параскеві, недалеко Ту Гилс. Тут на Спільнім Обіді о. Хруставка в порозумінню з п. Н. Довганюком проголосив Богослуження в містечку Ту Гилс. На Богослуження прибуло багато людей. На це Богослуження було також запрошено о. Дячину. По Богослуженю відбулися збори, на яких вибрано заряд: Н. Колісняк, голова; Н. Довганюк, заст. голови; П. Шевчук, секретар; Н. Солован, господар.

Від тоді до 1949 р. громаду обслугував о. А. Хруставка, який важким зусиллям зорганізував церковну громаду і за його старанням збудовано там велику й гарну Церкву в честь Пресв. Тройці. Будова Церкви почалась 25-го квітня, 1948 року. До цієї будови причинились наступні члени: Н. Довганюк, І. Колісняк, П. Гриник, Н. Солован, К. Олійник, М. Понич, Й. Шевчук, Д. М. Ґелета, М. Кіндрак, Подеялюк, С. Мулька, пані Й. Будник (Йонґ), (яка від започаткування громади зорганізувала церковний хор і ним управляє) і багато інших. Всім членам і членкам та прихильникам належиться велике признання за їхню велику працю. В громаді щиро працює Жіноче Товариство, також зорганізовано СУМК. Треба згадати, що о. Хруставка виступив з російської місії в 1941 р. і з

собою приєднав 8 церковних громад, які входять в склад церковних округ — Віллінґдон, Боян і Мирнам.

В склад заряду на 1952 р. входять наступні: Н. Довганюк, почесний голова; С. Мулька, голова (дуже діяльна людина); І. Колісняк, секретар-скарбник. Контрольна Комісія: М. Іфтодій, Д. М. Ґелета, М. Кіндрака. Господарі— М. Залеський, і Ю. Дроник.

Громади Веґревил, Січ-Коломия і Ту Гилс співпрацюють у всіх загальних справах і можуть бути дійсним приміром іншим громадам. До згаданої округи належать також громади: Брудергайм — Церква св. Дмитрія та Іннісфрі, де почалась будова Церкви.

В цей радісний момент — посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, — всі заряди, члени і членки згаданої округи, разом зо своїм отцем-парохом, передають Катедральній Громаді свої найкращі побажання поширити діяльність.

П. Зварич.

СПОМИНИ

Початок мого служіння в Алберті від 1926 року можна зачислити ще до піонірських часів організування відродженої Рідної Церкви.

Консисторія післала мене в Алберту, в місяці вересні і я приїхав самий до бл. п. о. Кусого в Кейленд. Побувши кілька днів гостем в домі о. Кусого, він завіз мене своїм возом через ріку Саскачеван на північ до Гемлин, де я мав замешкати в хаті п. Юрія Лучака, пів милі від Церкви Богородиці, яку називали "на Малашах." Пізніше я перевіз родину з Саскачевану.

Зорганізованих округів тоді ще не було, а треба було знайти для себе громаду. При Божій помочі поволі мій округ збільшився, люди були добрі й щирі та помагали нам скільки могли, бо і самі не були ще багаті. Але для мене це було найбільшим вдоволенням, що відроджена Рідна Церква зростала на силі по всій Канаді.

На бажання Смокілейкської Громади, я перебрався до міста Смокі Лейк на весні 1928 року, бо громада зачала будувати тоді Церкву з моїм осідком у Смокі Лейк. Округ перемінено на Смокілейкський Округ і я обслугував цей округ до осени 1932 року, коли згаданої осени перейшов до Підедмонтонського округу. До Смокілейкського округу належали громади: Гемлин, Давнінґ, Беліс, Спеден, Райф, (теперішний Ґлендон), Флетлейк, Лисард, Вондерінґ Ривер, Еґремонт, Редвей.

В Підедмонтонськім окрузі я був лиш один рік. Опісля я був змушений Консисторією перебрати округ Сучава, тому що цього вимагала загальна справа.

В Сучавськім окрузі була вже хата громади Сучава, 3 милі на південь від Ендрю, і 1933 року ми перебралися до Сучави до тієї хати.

В 1934 році громада Сучава зачала будувати нову Церкву, а 1935 року я захворів і недуга прикувала мене до ліжка на 6 місяців, по тяжкій операції, яку перевели лікарі Верхомин і Оробко. Опісля прийшов до здоровля і почав обслугувати дальше в окрузі.

В листопаді 1938 року, на припоручення Консисторії, я переїхав до Манітоби в округ Роблін. В цьому окрузі я перебув до осени 1951 року і тоді мусів перестати дальшу обслугу, бо захворів, і подав прохання до Консисторії про відпустку. За благословенням ВПреосв. Владики Митрополита і за згодою Консисторії, я одержав відпустку на неограничений час.

Ми повернули назад до Алберти, купили хатину у Веґревил і тут поволі приходжу до здоровля. Я вже відвідав кілька моїх давніх громад, що я обслугував і маю надію, що ще більше громад відвідаю, тому що мене запрошують.

Для мене справляє велику приємність стиснути руку тим, з якими приходилося переживати незавидні початки в Христовім Винограднику. Такою приємністю я налюбувався в день Вознесіння Господнього, коли я служив у прекрасно викінченій Церкві, що залишив не викінченою в містечку Смокі Лейк.

Не чужа для мене і Едмонтонська Громада. Вона живе в моїй памяті ще від тоді, коли була ще громадкою, а не Катедральною Громадою, якою є тепер і складається з кількох соток родин.

В 1927 році, коли з якихось причин не було пароха (короткий час), я кілька разів служив в тій невеличкій тоді громаді.

Я тільки можу радіти вашим великим поступом і почуваюся щасливий, що можу зложии Вам належне признання.

Нехай Боже Провідіння керує і на дальше Вашим поступом і ставить Вам на проводі таких розумних та відданних церковно - народній справі людей, яких Ви мали до тепер.

о. Прот. Т. А. Горбай.

ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК, АЛБЕРТА

У вищеназвану церковну округу входять наступні громади: Смокі Лейк, Спеден, Стрий, Беліс, Бойн Лейк та Ворспайт. У цій окрузі є зорганізована Окружна Рада, що управляє округою. В заряд Окружної Ради входять наступні особи: Ф. Пахолків, голова; В. Лазарук, заст. голови; Н. Ґавінчук, секретар та інші члени.

Громада св. Вознесіння — Смокі Лейк: Ця громада являється найбільшою та найсильнійшою громадою в окрузі, що начислює около сто членів. При громаді є дуже гарно зорганізоване Сестрицтво, яке багато

Українська Православна Церква св. Вознесіння в Смокі Лейк, Алберта.

спричинилося до закупу церковних річей та прикрас церкви; є гарний мішаний хор, що прикрашує Богослуження.

Громада Смокі Лейк була зорганізована в 1924 році. Першим парохом її був Всеч. о. Сенета, який мешкав у Смокі Лейк. Перші Богослуження відбувалися в Українськім Народнім Домі, а щойно в 1927 р. була побудована велика та прекрасна церква, що сьогодні гордиться своєю величиною першою по Едмонтоні.

Нижче подаю імена священиків, що обслугували цю громаду:— о. Д. Сенета, о. Прот. Т. А. Горбай, о. І. Майба, о. Г. Василів, о. В. Сенишин, о. Прот. Д. Фотій, о. Прот. Ф. Кульчинський та сьогоднішній парох, о. П. Сацевич.

При церковній громаді існує Недільна Школа, яку відвідує регулярно велике число дітей, а крім неї існує Українська Школа, яку цього року відвідувало около сто дітей.

Заряд на цей рік: В. Лазарук, голова; О. Стрембіцький, заст. голови; Н. В. Ґавінчук, секретар.

Громада св. Тройці — Спеден: Ця громада була зорганізована в 1927 р., першим її парохом був Всеч. Прот. Т. А. Горбай, який відправляв Богослуження в Українськім Народнім Домі, а щойно в 1942 р. була збудована церква. Заряд громади на цей рік: Д. Комгир, голова; Ґ. Романчук, заст. голови; В. Музика, скарбник; О. Матвійчук, секретар.

Українська Православна Церква св. Муч. Івана Сучавського в Белліс, Алберта.

Громада св. Духа — Стрий: Вона була зорганізована в 1933 р. Першим її парохом був Всеч. о. І. Майба, який відправляв перші Богослуження в Українськім Народнім Домі, а в 1941 р. була збудована церква. Заряд громади на цей рік: В. Климчук, голова; В. Королюк, заст. голови; В. Підлужний, скарбник; І. Романчук, секретар.

Громада св. ВМуч. Дмитрія: Ця громада була зорганізована в 1924 році. Першим її парохом був бл. п. о. Прот. І. Кусій, який перші Богослуження відправляв в Українськім Народнім Домі, а щойно по великих трудах громада цього року приступила до будови власної церкви. Заряд на цей рік: А. Заплітний, голова; І. С. Павлюк. секретар.

Громада св. Муч. Ів. Сучавського — Беліс: Цю громаду зорганізували три вірні громадяни: Йосип Яремчук, Петро Рибка й Михайло Садовий в 1932. Першим її парохом був Всеч. Прот. Т. А. Горбай, що відправляв Служби Божі в Українськім Народнім Домі, а в 1933 р. була вже побудована церква. Заряд громади на цей рік: С. Андрук, голова; І. С. Чернівчан, скарбник; Г. Остапів, секретар.

Громада св. Возд. Чесн. Хр. Господнього — Бойн Лейк: Була вона зорганізована в 1942 р. Першим парохом був Всеч. о. І. Майба; в цьому році

була збудована церква. Заряд громади на цей рік: О. Галяс, голова; Ів. Садловський, заст. голови; Ів. Завалій, секретар.

Громада св. Івана Хрестителя — Ворспайт: Вона була зорганізована в 1940 р. Першим її парохом був Всеч. о. Г. Василів. Перші Служби Божі відбувалися в Українській Незалежній Залі, що в 1946 р. приєдналася до Української Православної Церкви в Канаді, де й до сьогднішнього дня відбуваються Богослуження. Заряд громади на цей рік: І. Велещук, голова; Г. Семенюк, заст. голови; О. Дін, скарбник; Й. Лопатинський, секретар.

Користаючи з нагоди цього історичного торжества — посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, передаю від імени всіх зарядів, членів і членок згаданих громад і від себе — щиросердечні привіти й якнайкращі побажання Катедральній Громаді.

о. П. Сацевич.

ОКРУГА РЕДВЕЙ, АЛБЕРТА

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, передаю щирий привіт від нище поданних церковних громад мого округа, як також від себе.

Редвей — Українська Православна Церква св. Вознесіння. Заряд:

Українська Православна Церква св. Вознесіння — Редвей, Алберта.

Михайло Снайчук, голова; Мирослав Коваль, скарбник; Федір Юрків, секретар.

Восетна — Церква св. Володимира Великого. Заряд: Андрій Швець. голова; Іван Яхимець, секретар; Михайло Вірун, скарбник.

Редвотер — Церква св. Духа. Заряд: Пан Музика, голова; Олекса Мирун, секретар; Петро Лис, скарбник.

Церква св. Івана Хрестителя. Заряд: Іван Василинка, голова; Іван Приймич, секретар; Василь Бачинський, скарбник.

Торгилд — Церква св. Апп. Петра і Павла. Заряд: Іван Микитей, голова, Ізидор Ґорецький, секретар; Юрко Думенко, сарбник.

Федора — Церква Всіх Святих. Заряд: Пилип Лучка, голова; Петро Маґера, секретар; Іван Воєвідка, скарбник.

Пено — Церква св. Івана Хрестителя. Заряд: Трохим Михайлюк, голова; Семен Нацюк, секретар; П. Нацюк, скарбник.

Нехай Всемилосердний Господь благословляє цю велику працю докінчення будови Української Православної Катедри Богові на славу а українському народові на добро.

о. Прот. Григорій Василів.

Українська Православна Церква св. Апп. Петра і Павла — Торгилд, Алберта.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВ. ЦЕРКВИ В ТОРГИЛД

Місто Торгилд має довгу історію. Його так назвав один норвежець і імено значить гора Тура, Варяжського бога війни. Це імя було тільки насмішкою, бо місто було збудоване на мочарі. Коли містечко почалося, то там було тільки дві українські родині: родина Коваленків, котрі тепер є членами нашої церкви, і родина Багрійчука, котрий тепер мешкає у Вернон, Б. К.

Перша церковна громада заснувалася в Тудор, яких шість миль на північ від Торгилд. Там згадується таких піонерів-священиків, як о. Киселюк, о. Горбай і інших. Пізніше обслужував цю громаду о. Василів, який постарався злучити громаду в Тудор з новою громадою у Торгилд, яка складалася з таких нових людей, як Якимець з Еґремонт, Самиця, Доменко, Олійник, Микитей і других.

Повищезгадані зорганізували громаду св. Петра і Павла в 1944 році, а почали збирати гроші і приєднувати членів в 1945 році. До праці всі так щиро взялися, що в 1947 році почали будову церкви і тої самої осени вже була церква покрита дахом, так що можна було в ній відправляти Богослуження. Головами церковної громади від того часу були слідуючі: Олійник, Самиця, Томнюк і Микитей.

Багато причинилися в організованні громади отці Василів і Фик, який тепер обслугує церкву в Ошаві. Членів під цей час маємо около сорок. Найбільше похвали належиться Жіночому Товариству, яке зорганізувалося тому два роки.

Наші члени бажають едмонтонській катедральній громаді якнайбільшого успіху в будові нової Катедри.

Ізидор Ґорецький.

ҐЛЕНДОН, АЛБЕРТА

Українська Православна Громада в Ґлендоні повстала в 1937-38 роках. До того часу вірні У.П.Ц. в Ґлендоні не мали зорганізованої церковної громади. Вони приналежали до сусідньої церкви в Гифорд. Цю громаду обслугували оо. Майба, Горбай, Хруставка, Василів та інші священики.

При помочі о. Василієва Ґлендонська громада стала самостійною церковною громадою. На церковних зборах було вхвалено, щоб збудувати свою церкву й мати сталого священика. Спочатку всі Служби Божі відправлялися в Народнім Домі.

В 1945 році прибув о. Синишин і за його проєктом та завдяки невсипущій праці церковного заряду і всієї громади побудовано церкву в честь Пресвятої Тройці. Заряд громади складався тоді з наступних осіб: А. Кіндракевич, голова; І. Волянський. заст. голови; Г. Спасюк, третій

Українська Православна Церква в Ендрю, Алберта.
(З округи Всеч. о. Й. Тріски — Віллінґдон, Алберта).

тростиз; О. Стасик, секретар; Д. Мицак, фін. секретар; О. Стрембіцький, скарбник.

Пізніше прибув зо скитальщини о. В. Бойчук на місце о. Сенишина, а відтак о. П. Сацевич. Тепер є там о. Іов Скакальський.

Вірні й далі невтомно працюють коло своєї святої церкви. В цьому

Вірні й далі невтомно працюють коло своэї святої церкви. В цьому році — 1952 побудовано парохіяльний дім для священика, чому допомогли громади ґлендонської округи. Громади, що причинились грішми до цього парохіяльного дому, є: Тирієн, Сенді Репидс, і Лессард.

Заряди церковних громад:

Ґлендон — О. Сасик, голова; М. Костишин, заст. голови; П. Бойків, секретар; І. Ошуст, скарбник.

Тирієн — М. Ткачук, голова; Д. Процюк, секретар і скарбник.

Сенді Репидс — Н. Карась, голова; В. Луканюк, заст. голови; В. Шемчук, секретар; Т. Ткачук, скарбник.

Лессард — І. Чубей, голова; Н. Токар, заст. голови; Ю. Осташек, секретар; І. Никула, скарбник.

Елк Пойнт — В. Токар, голова; Н. Бюхон, заст. голови; О. Войтович, секретар; В. Дідів, скарбник.

Місії; Ардмур — Лісецький, голова; Кріль, секретар. Ешав — Ю. Тягло, голова; Д. Паснак, секретар; Ю. Величка, скарбник. Гіфорд — Візник, голова; Н. Филипчук, секретар. Флет Лейк — М. Костишин, секретар.

Окружна Церковна Рада; М. Костишин, голова (Ґлендон); І. Сараванський, секретар (Сенді Репидс); П. Яриш, скарбник (Тиріен); М. Федюк, член (Лиссард).

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, церковна громада в Ґлендоні разом з громадами згаданого округа зо своїм отцем-парохом бажають Українській Православній Громаді в Едмонтоні дальшого розвитку та засилає всім ініціяторам і жертводавцям щиросердечні привіти.

о. Іов Скакальський.

Українська Православна Церква в Давнінґ, Алберта.

Церква св. Володимира Великого в Келґері, Алберта.

ВІД ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО

(Келґері, Алберта)

Українське православне громадянство в Келґері робило багато старань зорганізувати церковну громаду та приступити до будування рідної Церкви. В цьому було чимало перешкод і ця справа відложувалася на пізніше. Однак кілька щирих одиниць (деякі з них відійшли вже у вічність) не зважали на перешкоди і з початком весни, 1938 року, були скликані збори при Товаристві Просвіти, де й зорганізовано Українську Православну Громаду св. Володимира Великого. Не зважаючи на мале число членів, мала громадка взялася до великого Божого діла і ще того року вицементовано бейзмент і зведено зруб.

Громаді приходилося часто переживати великі фінансові трудноці, але з Божою поміччю їх побороли. Наша Церква викінчена як на зовні так і в середині. Коло Церкви є гарна площа, а сама Церква стоїть над рікою Бов.

В додатку, церковна громада, два роки тому, рішила збудувати парохіяльний дім для священика й ця праця вже закінчена. Теперішним парохом цієї громади є о. Остап Фляк. Він мешкає з родиною в новій хаті, ще від місяця грудня, 1951 р. Правда, що парохіяльний дім задовжений, але в порівнянні з маєтковим станом цієї громади, цей довг не страшний. Треба згадати, що громада між іншими має кількох дуже жертвенних вірних. Вони також час до часу купують ріжні річи для окраси Церкви. Всім тим, що причинилися для добра церковної громади своїми жертвами або працею, належиться щира подяка.

Нашу церковну громаду обслугували Всеч. оо. Волохатюк, Олендій, Самець, Горбай, Киселюк, Грицина, Фик, Дячина й Данилюк. Кілька разів правили тут Богослуження: о. Прот. С. В. Савчук, о. Прот. П. Мельничук, один раз відправив Богослуження о. А. Хруставка, теперішний парох Едмонтону, як також о. Г. Василів з Редвей.

Богослуження відбувається в нас три рази в місяць, останньої неділі в місяці отець-парох виїжджає до Летбридж, де також недавно збудували нову Церкву.

Церковна громада в Келгері існує впродовж 14 років. При Церкві працюють Союз Українок Канади, СУМК, Церковне Брацтво й Сестрицтво. Наше жіноцтво вложує багато корисної праці й помагає фінансово. Їм належиться вдячність від всієї громади.

Церковний заряд на 1952 р. складається з наступних членів: М. Данилович — голова; І. Малярчук — заст. голови; Д. Кобильник — рекорд. секретар; Н. Литвинюк — фін. секретар і скарбник. В додатку є також контрольна комісія. Головою Жіночого Т-ва є п-і Смилська.

Церковна громада в Келгері, як і всі інші громади Західної Єпархії, радіють з будови Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні. В радісний день — посвячення угольного коменя згаданої Катедри, наша громада, разом зо своїм отцем-парохом, засилають і свої привіти та щирі побажання. Нехай Господь поблагословить Ваші змагання докінчити це велике й святе діло.

о. О. Фляк.

КОРОТКА ІСТОРІЯ У. Г. П. ГРОМАДИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ ВЕНКУВЕР, Б. К.

Українська Греко-Праославна Церква Пресвятої Тройці

Якраз цього року наша громада святкує пятнадцяті роковини свого існування. Як кожний початок тяжкий, так і початки нашої громади були нелегкі, тим більш, що припадали вони в тяжкі часи кризи.

Постанова про зорганізування У. Г. П. Громади в Венкувері запала на зборах Українського Народного Дому, що відбулися 3-го травня, 1937 року. На тих зборах Йосиф Ясенчук, з'ясував присутнім ролю і значення Української Цееркви, як церкви національної та вказав на потреби

Українська Греко-Православна Церква Пресвятої Тройці в Венкувер, Б. К.

заснування в Венкувері У. Г. П. Громади. Присутні радо піддержали ту думку і по виміні думок назначено спеціяльні основні збори для заснування церковної громади, на день 9-го травня, 1937 року.

На ті перші основні збори прибуло 35 осіб. Предсідником зборів був Іван Шевчук, а секретарем Іван Колодій. По короткій дискусії, в якій забрали голос Й. Ясенчук, В. Лака, К. Лаховецький, гість з Едмонтону, Г. Шевчишин та інші, вписалося в члени громади 22 особі. Відтак вибрано перший церковний заряд в такому складі: голова — Й. Ясенчук, заст. голови — К. Лаховецький, секретар — Ів. Шевчук, скарбник — Ів. Колодій.

Рішено також, щоб порозумітися чим скоріш з Всеч. о. П. Самцем, який перебував тоді в Едмонтоні, в справі Богослужень.

На других зборах, що відбулися 13-го червня, вибрано старших братчиків, сестриць, а також контрольну комісію.

На третіх зборах, що відбулися 13-го червня, рішено, щоб церковна громада мала за свого Патрона Пресвяту Тройцю і носила назву: "Українська Греко-Православна Церква Пресвятої Тройці" в Венкувері.

Перше Богослуження відправив знову о. П. Самець з Едмонтону в приміщенні Товариства Укр. Нар. Дому 18-го липня, 1937 року. Присутніх на Богослуженню було около 200 осіб, мешканці Венкуверу й

околиці. По Богослуженні відбувся спільний обід. Це перше Богослуження в рідній українській мові викликало велике враження і сльози радости на очах усіх присутніх.

Друге Богослуження відправив знову о. П. Самець 7-го листопада, 1937 р. 9-го січня, 1938 р. до Венкуверу загостив Всеч. о. Прот. С. В. Савчук. Величаве Богослуження й гарна проповідь його, а також два відчити, що він дав їх в Укр. Нар. Домі, значно скріпили Громаду.

На величаве Великоднє Богослуження, що його відслужив о. П. Самець, 23-го квітня, 1938 р., зійшлося багато людей, а навіть кореспонденти місцевої преси, які відтак поміщували дописи з нагоди того Богослуження і знимки в англо-мовній пресі.

1939 року загостив до Венкуверу з Олберти о. Фик і відправив торжественне Богослуження. Також у тому році вибрано перший Комітет для будови Церкви — який зачав шукати місця на Церкву, але не всі погоджувалися на вибрані комітетом місця і було рішено, щоб перш усього дістати для Венкуверу сталого священика, а відтак думати про будову Церкви.

На початку 1940 р. приїхав до Венкувер о. Д. Кирстюк. Він стало перебував тут і праця в громаді значно оживилася.

15-го вересня, 1940 р. відбулася Перша Візитація ВПреосвященого Архиеп. Іоана Теодоровича. Ця візитація дуже величаво й значно скріпила громаду.

В 1941 р. громада купила від уряду будинок, що його уряд сконфіскував як Т.У.Р.Ф. Дім від прогресивної організації. Здавалося, що праця тепер піде краще, маючи свій власний дім, але впарі з набуттям власної домівки, прийшли також і клопоти, бо перед першим Богослуженням, що мало відбутися там, вибили в ночі всі вікна. Також були великі труднощі з реєстрацією того будинку, але завдяки витревалої праці членів, усі перешкоди й клопоти поборено. Там відбувалися Богослуження аж до 1945 року. Тоді на підставі нового закону, громада мусіла відпродати той дім урядові, і знову залишилися без власного будинку.

В 1943 році знову прибув до Венкуверу о. Фик, тим разом як військовий капелян і 9-го січня, 1944 р. відправив Різдвянне Богослуження, на яке запросив українських вояків, що служили тоді в канадійській армії і перебували в Венкувері. На тому Богослуженні було присутніх около 150 вояків і старшин, а також численне громадянство Венкуверу.

Хоч культурно-громадське життя розвивалося з кожним роком, все ж відчувався брак власного будинку.

1946 рік був роком пожвавленої праці в громаді. Того року куплено площу під Церкву, а біля неї також великий будинок з відповідною залею під числом: 154 - Е - 10 аве., так що все життя громадське розвивалося тепер у власному приміщенні.

Парох о. Д. Кирстюк, з причини недуги, не міг стало обслуговати нашу громаду, тому Консисторія призначила до Венкуверу о. С. Симчича.

29-го вересня, 1946 року відбулася величава Візитація ВПреосв. Архиеп. Мстислава і торжественне посвячення площі під Церкву. 24-го

жовтня заступник майора міста викопав перший рискаль землі на церковну пивницю. Михайло Гомола взяв на себе обовязки головного будівничого і розпочав будову. Початки будови були тяжкі, тому що більшість грошей зібраних пішла на заплачення будинку й площі.

1949 рік був також роком тяжкої але плідної праці. 26-го червня відбулася друга Візитація Архиеп. Мстислава і торжественне Архиєрейське Богослуження вже під дахом нової Святині.

Треба ствердити, що в нас є люди жертвенні, наприклад, коли не стало грошей і треба було перервати будування, тоді знайшлося кількох щирих людей, які зрозуміли потребу громади і позичили громаді 10 тисяч долярів.

1950 року на місце о. Симчича парохм став о. С. Зузак.

1951 р. також Тов. Народній Дім уділило громаді значну поміч, бо пердало громаді около 1,500 долярів на "стако" для Церкви.

Того ж року дано "стако" на Церкву, вставлено оливний форнес, викінчено стіни в церкві, вицементувано підлогу в пивниці під церквою, а тепер вироблено після кращого пляну головні сходи при церкві.

В парохіяльній салі приміщуються всі наші самостійницькі організації. При церкві розвивається культурно-громадське життя. Молодеча організація СУМК також дуже активно працює і орзвивається. Венкуверська громада має перед собою велике майбутнє.

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні. ВПреосв. Митрополитом Іларіоном, від нашої церковної громади й від себе передаю щирий привіт усім вірним Катедральної Громади та побажання, щоб Господь допоміг викінчити Катедральний Храм та разом з нашим Архиєреєм молитись за щастя і долю всього українського народу.

о. С. Зузак.

ВІД ПАРОХІЇ УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ — ВЕРНОН, Б. К.

Місто Вернон лежить в долині Оканаган, славній своїми овочами, яриною і реґістрованим насінням. Населення — так европейського, як і азійського походження.

Невідомо, коли перші наші українці прибули сюди, але є нагробник з українським імям ще з 1918 року. Найстарший наш поселенець, що живе сьогодні, осівся тут 1920 р.

Заняття поселенців досить ріжноманітне: садівництво, плекання ярини, насіння, праця в трачках, сезонові заняття при ягодах, городах, садах і бляшарнях.

Перше Православне Українське Богослуження було в нас 1928 р. Церковна організація почалася в році 1936, коли вибрано перший церковний заряд з оцих осіб: Петро Мохорук, Олекса Гарапнюк і Олекса Юрійчук.

Площу під будову церкви куплено 1938 р., матеріял приготовлено

взимі 1944 - 45 рр. Бейзмент (підвальне приміщення) почато копати 7-го травня, 1946 р., а вже в вересні ВПреосв. Владика Іоан відвідав нас і першу Службу Божу відправлено в новій, нескінченій церкві. Це була друга Візитація в нашій громаді.

Матеріял — до 35 тисяч стіп — подарував Николай Малиш зо свого ліса, а добрі люди нарубали, попилили і привезли на місце, ще й працювали при будові. Майстром був Іван Многолітний з Ендрю, Алберта. Він дійсно церковний майстер. Нашу церкву подивляють і свої, і чужі задля її прекрасного вигляду знадвору, як і всередині.

Перше храмове свято ми обходили в день Успіння Пресвятої Богородиці в 1946 р., при співучасті о. Мітрата Савчука і о. Симчича, що часом заступав о. Д. Кирстюка. В березні того року о. Симчич піддав думку зорганізувати Сестрицтво при церкві. Від тоді наше Сестрицтво дуже щиро працює для своєї громади. За останніх кілька літ головою Сестрицтва є пані Калина Винничук.

Від осени 1949 р. ми маємо сталу церковну обслугу. Парохом нашим є Прот. М. Мельничук, під проводом якого в нас постійно ведеться Недільна Школа, до якої ходять поверх 40 дітей. До Української Школи ходить небагато дітей, бо в місті їх взагалі мало.

Згаданої осени ми також купили мешкання для пароха. Вартість нашого церковного майна виносить приблизно $1,000 долярів на кожного члена.

Почуваємося дійсно горді з того, що хоч наша громада має менш ніж 40 родин, вона збудувала першу Українську Православну Церкву в цій провінції і утримує сталого священика, як і великі громади по містах.

Заряд нашої громади складається з наступніх осіб: С. Б. Микитюк, голова; Дмитро Мазій, секретар; Іван Кучер, скарбник.

В день такого великого торжества — посвячення угольного каменя Катедрального Храму св. Івана в Едмонтноі, що також є і нашою Катедрою, ми парохіяни Успенської Православної Парохії в Вернон, Б. К. вважаємо великою честю і радістю, що Ви дали нам можливість висловити Вам признання за таке велике діло, як будова Катедри, на славу Божу і на добро української православної спільноти Західньої Єпархії нашої Церкви в Канаді.

Молимо Всевишнього Господа Бога за здоровля Високопреосвященішого Митрополита Іларіона, Святителя угольного каменя, просимо благословення для Вас, Ваших родин і всіх жертводавців, що причинились до будови Катедри; просимо Духа Святого для ублагороднення сердець усіх наших членів Західньої Єпархії, щоб вони разом причинилися до докінчення будови Катедри в найскоршім часі з любови до Бога і до своїх ближніх.

За Успенську Парохію:

о. Прот. П. Мельничук, парох. **Ф. Микитюк,** голова.

ЧЛЕНИ ЗАРЯДІВ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ В РОКАХ: 1950 - 51 - 52.

Згори направо: (перший ряд, стоять) — Н. Солован, скарбник (1952); В. Доброліж, заст. серк. (1952); О. Стринадка, голова Збіркового Комітету (1950 - 51 - 52); В. Косташ, секретар (1952). Другий ряд, стоять: Г. Михайлишин, член громади; Вас. Гавриш, заст. голови (1950); Н. Феняк, голова Програм. Ком.; Др. Ф. Говда, голова Церков. Заряду (1952); Н. Гриник, заст. голови (1952); Др. С. Л. Яремчук, другий заст. голови; Я. Тимчишин, господар. Сидять: Др. І. Верхомин, голова (1950); пані М. Михайлишин, вступаюча голова (1951); пані М. Гавриш, голова (1952); о. А. Хруставка, парох; пані М. Будник, голова Жін. Тов. (1950); адвокат П. А. Міськів, голова (1951); П. Будник, голова Будів. Комітету (1952).

Др. І. В. Челядин, скарбник (1951).

Н. Д. Демко, скарбник (1950).

О. Гарасим, заст. голови (1951).

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНІВ НА ХРАМОВІ СВЯТА

Управа Української Православної Громади св. Івана в Едмонтоні, між іншим, зупинила свою увагу на довголітню й корисну діяльність своїх членів, і в часі Храмових Празників відзначує їх нагородами.

Впродовж свого існування, Жіноче Товариство при Українській Православній Церкві св. Івана, побіч освітньо-культурної та виховавчої праці, в великій мірі причинилося до збагачення фонду на будову Катедральної Церкви. Честь і слава всім членкам, а зокрема всім головам згаданого Товариства за їхню велику та щиру працю.

В склад відзначених, між іншими, входить — пані Михайлина Будник, одна з голов, що очолювала Жіноче Товариство впродовж 6 років. Вона належала багато років до заряду та впродовж 25 літ брала й бере активну участь в Жіночім Товаристві. Про її заслуги немає причини розводитись, бо її знає шановне жіноцтво і вся церковна громада.

В започаткуванні й збиранні фондів на будову нової Святині в перших роках — це велика заслуга бл. п. Володимира Гривнака. Від свого прибуття до Едмонтону (1928 р.) він брав участь в культурно-релігійному й громадському житті і свого часу був головою церковної громади. Мало мабуть є таких в українській спільноті, що не знали б його діяльности. Наша церковна громада клонить свої голови перед заслугами нашого покійного брата.

Зогляду на великі заслуги вище згаданих, у неділю 8-го липня, 1951 р., в день Храмового Празника, Церковна Управа вручила нагороди: пані Михайлині Будник — Почесну Грамоту та Срібну Медалю. Призначену Почесну Грамоту для бл. п. п. Володимира Гривнака вручено його дружині, пані Теодосії Гривнак. Володимир Гривнак не був присутнім через свою недугу; Церковна Управа також доручила йому — Срібну Медалю.

Наступні відзначення заслужених членів нашої громади відбулися й цьогорічного Храмового Празника 6-го липня. Цього року відзначено: п. Степана Здріля і п. Якова Тимчишина. Церковна Управа вручила їм — Церковні Грамоти й Срібні Медалі.

Пан Ст. Здріль є дяком нашої церковної громади від 1928 року. Він також свого часу виконував обов'язки диригента нашого церковного хору. Без жодного застереження треба признати, що п. Ст. Здріль є дійсно знавцем дяківства, яких у Канаді так трудно стрінути. Крім цього, Господь обдарував його гарним і сильним голосом. В молодшім віці він часто виступав як соліст на концертах і радіопередачах.

Пан Яків Тимчишин є членом нашої церковної громади від 1935 р. Від 1936 р. він є Старшим Братом у церкві, а впродовж 10 років виконує свої важливі обов'язк Церковного Господаря. Він дуже добре знає церковні обряди і під його опікою прислугують молоді хлопці при св. престолі підчас Служб Божих. В часі будови нової Святині значно збільшились і його обов'язки, які він увесь час виконував і виконує гідно, точно й безкорисно. Пан Яків Тимчишин здобув собі загальну пошану нашої церковної громади своєю працею й тихою вдачею.

Володимир Гривнак.

Михайліна Будник.

Стефан Здріль.

Яків Тимчишин.

Визначення згаданих членів, як минулого, так і цього року, є культурним виявом вдячности. Ці події відбулися в залі ім. М. Грушевського, в часі Спільних Святочних Обідів, які останутся милим спомином для всієї Української Православної Церковної Громади св. Івана в Едмонтоні.

о. А. Х.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Никола Спачинський.

Др. Н. Д. Голубіцький

Василь Челядин

ЧАРТЕРД ЕКАУНТЕНТ

Пан Володимир Базюк, одинокий Чартерд Екаунтент українського походження в Західній Канаді, який є діяльним членом Церковної Громади св. Івана в Едмонтоні. Він багато й безкорисно прислужився в своїй ділянці в користь згаданої Громади.

Адреса канцелярії:

Walter J. Baziuk,
10327 Jasper Ave.,
Edmonton, Alberta.

Phone: 42422.

Володимир Базюк
B. Sc. Acc., C.A.

НАШІ ПІОНЕРИ — ПАНСТВО КАТЕРИНА Й ЯКІВ ДАВИДЮК

Катерина і Яків Давидюки.

Серед української православної громади св. Івана в Едмонтоні є чимало глибоко віруючих родин, які своїми християнськими ділами в ве-

ликій мірі прислужилися в справі відродження Української Православної Церкви в Канаді. До таких належать наші піонери — панство Катерина і Яків Давидюк.

Пані Катерина походить із широковідомої родини Зваричів. Вона народилася 17-го грудня, 1981 р. в селі Туловій, Снятинського повіту в Галичині. Перший її чоловік Костин Пилипчук згинув у першій світовій війні і залишив її вдовою з чотирма дітьми. До Канади приїхала вона в місяці жовтні, 1922 р. з трьома дітьми. Старший син остався в Галичині з мамою пані Катерини, якій тоді було приблизно 75 років.

Пан Яків Давидюк, народився 10-го березня, 1882 р. в селі Онути на Буковині (батько Іван, а мати Кицина, з роду Запаринюк). Батько Якова зазнав панщину за австрійських часів. Рідний край покинув 10-го жовтня, 1901 р. На початках прибув до З'єдинених Держав і там пять років працював робітником по фармах. Опісля приїхав до Канади в провінцію Манітобу, де спочатку придбав собі невеличку фарму, на якій господарював до 1913 року. Пізніше продав фарму й переїхав до Торгилд, Алберта. В 1918 р. покинув і цю місцевість і переїхав на фарму близько Едмонтону. Якраз тоді зустріло його велике горе — померла його дружина і він лишився з пятьма малими дітьми. Найстаршій доні було 14 років, а найменшій дитині два з половиною.

У квітні 1923 р., п. Яків Давидюк одружився з панею Катериною (вдовою Пилипчук) і до його чотирьох дітей (старша донька була замужна), прибуло ще троє. Тоді він ще не мав власної фарми й тільки рентував, аж у 1925 р. набули обоє власну фарму.

Їм, як і кожному українському поселенцеві, було тяжко зжитися в Канаді. Спочатку було гірко, але вони вірили, що Господь Бог їм поможе. Їм здійснилася мрія й вони набули власне господарство для своєї родини. У 1928 р. вони крім власної фарми, набувають "гомстед" в околиці Піс Ривер на 7 фармів — одну для себе, а 6 для синів. Треба зазначити, що в цій родині не було ріжниці між дітьми. Всі їхні сини мають добрі господарства в Таркіс (Піс Ривер). Всі діти закінчили публичні школи.

В теперішній час панство Давидюки, крім фарми в Піс Ривер, мають зразкову фарму близько Едмонтону на 380 акрів, добрі машини, авто, гарний новий будинок і взагалі почуваються досить вигідно.

До Української Православної Церкви належать обоє з перших днів її відродження. Вони глибоко релігійні, а також жертвенні члени Української Православної Громади в Едмотоні. На будову Катедри вони вже склали 1,502 доляри і ще мають намір жертвувати дальшу суму. Крім цього вони завжди жертвують на Інститут св. Івана, Консисторію, Колегію св. Андрея та інші загально-українські цілі. Пані Катерина, починаючи з 1924 р. належить до Жіночого Товариства при Церкві св. Івана в Едмонтоні. Годиться також згадати, що вони спровадили аж чотири родині зо скитальщини до Канади, і неодну родину вони зустріли хлібом, сіллю і християнською любовою. Нехай Вселаскавий Господь зберігає наших добрих піонерів в кріпкому здоровлю та зволить їм довгі літа прославляти Його в новій Святині — Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Кость Теличко.

ФУНДАТОР — ДАНИЛО ЧОРНОМОРЕЦЬ

(Васлдвуд, Алберта)

Данило Чорноморець.

Одиноким Фундатором Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні з околиці Васлдвуд, Алберта, є п. Данило Чорноморець. Він народився 20-го грудня, 1890 р. в селі Тятничани, повіт Винниця, Подільської губернії в Україні.

До Канади прибув в 1928 р. і поселився в околиці Норт Вил, Алберта. Там він перебував до 1942 року. В цім році переселився до Васлдвуд, де побіч рільництва має свою трачку-гимблярню.

Завдяки о. В. Сенишиному, п. Чорноморця та інших діяльних людей в тій околиці зорганізовано Українську Православну Громаду. Вона покищо невелика, однак Богослуження відбуваються в "Комюніти Чорч". Громада сподівається, що там збудують вірні Українську Православну Церкву в недалекій майбутності.

Пан Чорноморець свідомий і жертвенний. Він завжди бере участь в громадсько-церковнім житті. До цього часу він уже жертвував 1000 дол. на Катедральну Церкву, а 450 дол. на Інститут св. Івана. Побажано було б, щоб за його прикладом пішли численні українські поселнці в Західній Епархії та своїми жертвами помогли докінчити будову нової Святині.

о. А. Х.

ЦЕРКОВНА ГРАМОТА

Церковна Грамота

Управа Української Православної Катедральної Церкви св. Івана в Едмонтоні отсим посвідчає, що Високодостойні Пан і Пані

____

зложили на будову згаданої Церкви суму

$__________

Як вияв признання і глибокої пошани за Їхню жертву на славу Божу й добро Української Православної Церкви, управа парохії наділяє Їх цією Грамотою і відзначує ________ Церкви. Одночасно вписується Їх у Пропамятну Книгу парохії.

Нехай Господь Бог щедрою рукою обдаровує Їх всякими благами по всі часи.

ДАНО В ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА, ДНЯ ____, МІСЯЦЯ ________ 195_ Р. Б.

+ Іларіон

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

За Управу:

____
(голова)

____
(секретар)

____
(парох)

Управа Української Православної Катедральної Громади св. Івана в Едмонтоні розішле "Церковні Грамоти" жертодавцям в наступнім порядку: Добродіям, жертви яких сягатимуть від 100 до 500 дол.; Фундаторам — від 500 до 1000 дол.; Ктиторам — від 1000 дол. догори.

БУДІВНИЧІ КАТЕДРИ

В цій Пам'ятній Книжці, з нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, між іншим містимо спис імен усіх дотеперішніх жертводавців, які своїми більшими чи меншими жертвами причинились до великого і святого діла — будови нової Святині. Всі вони є будівничі Катедри і всім належиться щира подяка.

На щире признання й подяку заслугують Всечесніші отці-парохи в Західній Єпархії У.Г.П.Ц., які до цього часу так багато причинились в освідомленні своїх вірних у потребі жертвенности на будову Катедри.

До будівничих Катедри належать також і ті збирачі жертв, як в Едмонтоні так і по околицях, які не зважали на жодні перешкоди — відвідували українські родини та при всяких нагодах збирали більші чи меньші жертви. Це є тяжка праця і за це, в цей радісний момент, зложуємо їм велику подяку.

Приємно нам зложити щиру подяку всьому персоналові редакції "Українського Голосу" у Вінніпеґу за їхню братню прислугу, що на сторінках того часопису містили всякі заклики, дописі та спис жертводавців з їхніми жертвами.

Нехай Вселаскавий Господь зберігає всіх будівничих Катедри в Своїй опіці та винагородить їх всяким добром стократно.

Збірковий Комітет.

БУДІВНИЧІ КАТЕДРИ

КТИТОРИ: Жіноче Товариство при Укр. Прав. Церкві св. Івана, Верхомин Др. Іван і Ема, Гричук Никола і Анна, Криса Іван і Вікторіа, Пет Кембел Гоп, Ґовда Др. Фавст і Розалія, Бойко Федір і дружина (Вінтерборн), Давидюк Яків і Катерина, Голубіцький Др. Николай Д. і Лукія, Яремчук Др. і дружина, Олійник Федір і дружина, Лазарович Петро І. і Тетяна, Лесик Григорій і дружина, Чорноморець Данило і Тетяна, Садовник Ів. і дружина, Будник Петро і Михайліна, Івасюк Николай і Леся.

БУДІВНИЧІ КАТЕДРИ

ФУНДАТОРИ: Фіґоль Петро і Ольга, Маланчук Ник. і Варвара, Велещук Н. і дружина, Яхніцький Ф. і дружина, Олеський І. С. і Юліяна, Міськів Петро і Катерина, Гриник Петро і Софія, Гавриш Василь і Марія, Гарасим Олекса і Катерина, Фербей Дмитро і Марія, Фарина Др. Левко і Наталка, Челядин Василь і Анна, Фарина Григорій і Осипа, Кінасевич Іван і дружина, Янда Дмитро і Євдокія, Мельник Павло і Палагія, Мендрик Никола і Параска, Мандрик Олекса і дружина, Мандрик Никола і дружина, Німчук Йосиф і дружина, Пасочний Ол. і дружина, Чорнел Юрій і Анна, Демко Николай і Єлисавета, Лучак П. (Барґед), Кепитал Пекирс Ко., Білецький Петро і дружина, Бойцун Василь і Текля, Фірчук Андрій і дружина, Руснак Василь і дружина, Василишин Петро і дружина, Татчин Теодор, СУМК, Білик Степан і дружина (Моринвил), Маґус Михайло, Кривко Василь і Марія, Ковальчук Матвій і дружина (Атабаска), Стринадка Олекса і дружина, Гудима бл. п. Кость.

БУДІВНИЧІ КАТЕДРИ

ДОБРОДІЇ: Бабляк Василь, Багнюк Василь, Бардак С., Батюк Андрій, Баус М., Байдала Катерина, Байдала Никола (Веґревил), Байрак Михайло, Базюк Володимир, Боднар Д., Боднар Никола і Надія (Редвей), Бойко Осипа (Ту Гилс), Бруснак Брати (Вабман), Бурденний Н., Бабуняк Григорій, Бабуняк Г., Буханецький пані Розалія, Бойчук І. П., Боднар Анна, Бережан Іван (Веґревил), Ґерманюк, Е., Чаров П., Чернецький Олекса, Челядин Др. І. В., Чернівчан К., Хлібецький М., Хімко К., Чоботар В., Чорноморець Семен (Едсон), Хрущ Ф. (Ричмонд Парк), Хруставка о. А., Чубока Ф. (Келмер), Цьвікелович Володимир, Цибак Степан, Кепитал Билдерс, Цюник Юрій (Віллінґдон), Данилович Іван, Данилюк Дмитро, Данилович Івонна бл. п., Данилович Петро, Демчук Сафрон, Дяків Ілія, Дмитрик Іван, Дмитришак Никола, Данилюк Петро, Дорошенко Петро (Атабаска), Дуб Іван, Дзюра Алекзандер, Дмитрів Федір (Смокі Лейк), Дідух Н. (Чіпман), Юрчук Іван, Фасенко І., Федьо П., Федюк Дмитро (Товатіно), Федорук Тріфон, Феняк Никола, Фербей Михайло С. Федунчак Юрій (Евербері), Федоров М., Маланка Дмитро, Ґорґійчук Василь (Лак ла Біч), Лакуста Н. Е., Ласійчук Яків, Лазарук М. пані, Лазарук Т., Ленко А., Леськів С., Літепло Іван, Лоґа Григорій, Лукас Л., Лукіянчук О. (Тор- Петро, Лупул пані П., Лупул Василь, сбі), Лупул Іван (Форт Саск.), Лупул Лаєнс пані Катерина (Келмер), Литвинець Н. (Атабаска), Лакуста Д., Федейко В. (Ст. Майкл), Грудей Степан, Ґреґорі І., Ґрекуляк бл. п. Никола, Галюк Никола і Розалія, Гарасим Василь, Гариш пані Анна, Гариш Іван, Гаскі Федір, Гавптман С. (Ст. Алберт), Гавчук Дмитро, Гавреляк М., Гавреляк Василь, Голубіцький Павло, Гулей Федір, Грушка І. С. (Вестлок), Грицай Григорій, Грицюк Василь (Клеєрсгом), Гуцуляк Григорій, Гуменюк Петро, Ханасик Д. Е., Габ Готел - М. Джервак, Ільків Ф. (Дервент), Ісаєнко Петро і Марія, Яремчук Л., Дзьобко Йосафат, Каланча Василь, Калявський Григорій, Калявський Петро, Калявський, Ф., Кей Др. П. (Ту Гилс), Коренко М. (Стони Плейн), Кицкало В., Кініський Н., Кіріяк Ілія, Клапаущак А., Колісняк Іван (Ту Гилс), Конасевич М., Копот Степан і Марія, Козловський І. В. (Витфорд), Косташ Василь, Костик Семен, Костинюк пані К., Костинюк С., Котович (Коронедо), Коваль П., Ковалик Володимир, Козьор А. (Оновей), Козуб Н., Кругляк Михайло і Катерина, Кругляк Тарас, Купченко Віктор, Кураш пані Текля, Кураш В., Клим Д. (Рочестер), Лука Ляхман, Лахман В., Готел Лак ла Біч, Ґордійчук В., Жін. Тов. ім. Ольги Басарабової, Лакомський Ів. (Тофилд), Мадюк Данило, Маланчук Василь, Малярчук Петро, Малицький Микола і Параскевія, Малик Петро, Марусик бл. п. Степан, Масцюк В. А., Мельник Др. Д., Мельничук о. Прот. Петро, Мельник Павло, Михайлишин Г., Мурин п-і Марія, Мриґлод Степан (Келмер), Мудрий Іван, Мулик Юрій, Музика Федір (Веґревил), Микитишин Петро, Нєвчас Степан, Нєвчас пані Н., Никифорук пані Катерина, Никифорук Іван П., Німенко бл. п. Денис, Німенко Іван (Ст. Алберт), Окус Д., Онищук Лука і Марія, Оробко Др. В., Особа Григорій, Островерха Никола, Огронюк Амврозій і Настасія, Паїш Іван, Паранич Зиновій, Парк Меморіял Ко., Пасочник Іван, Пилейчук Іван, Паньчук Василь, Перак Семен, Перун Амврозій, Плавюк Емілія і В. С., Плавюк Евген, Пронюк Д. і Анна, Присько І. Г. (Норт Бей, Онт.), Пирч Семен (Келмер), Панчишин Марія́н (Моринвил), Ревун Михайло, Романюк Степан, Романко Павло, Рупташ Михайло, Руснак Федір, Рудик І. Д., Попіль Дж. і дружина, Саїк Григорій, Саковський Андрій, Щур Д. і дружина, Симбалюк Д., Симчук Іван, Синюк Йосиф (Леґел), Сергій Юрій, Шандро Іван, Шевчишин Е. С., Шевчишин п-і А., Скакун Олекса, Скакун Касіян, Скрипник Юрій, Шлемко Іван, Сліпчук Константин, Слюсарчук Г., Солодюк Іван, Солован Никола, Спачинський Н., Стечишин Іван, Стечишин Др. Орест, Стефанець Н., Сулима Іван, Зварич Петро (Веґревил), Сиротюк пані В., Самиця С., Тимчишин Яків, Тимочко Антон, Василевський Степан, Веретельник Іван, Войовідка Василь, Войовідка Іван, Винничук Степан, Взаїмна Поміч, Велещук Василь, Ворник І., Яремчук Лука, Юсипчук Н., Залецький Михайло, Засєйбіда Емілій, Завек Мих., Зайчук Степан, Здріль Степан.

БУДІВНИЧІ КАТЕДРИ

ЖЕРТВОДАВЦІ: Абрамович Осип, Алекс Ґросери, Арабчук Павло, Аврам Іван, Бобовський П., Бабій Мих. (Ричмонд Парк), Бадюк Михайло, Бадовський І. В., Баглай Д., Багнюк Юрій (Бруссов), Бакан Іван (Оновей), Баран пані Юлія (Спеден), Басараб Іван (Саск.), Батюк Др. Володимир, Батицький П. М. (Кармендейл), Бенза Михайло, Березка Вас., Береза А. (Крейґенд), Бера Іван (Венкувер, Б. К.), Безрукий Олекса, Балюк Антін (Ворвик), Бідолак Семен (Торгилд), Бліда п-і В., Білоус Степан (Мелгорст), Блонарович Артим (Глен Парк), Бабюк Е. Д., Боднар В., Бугай Григорій (Еґрімонт), Боднарчук Ст., (Мапова), Борко Петро, Боровець А. (Малой), Бош Я., Боєчко (Редвей), Бордінець пані С. (Атабаска), Бреко Василь (Ґресленд), Бочковська п-і П., Букида Степан, Бунда Григорій (Вильна), Бурдений Е.,Буяр п-і Марія (Давнінґ), Бідняк Юрій (Виллінґдон), Борух Іван, Басок Д., Белемба Іван, Брикало Іван (Іннісфрі), Боднар Іван, Беднарський Никола (Мирнам), Буряник Васил, Белей Іван, Божик Мирон, Бойко Василь, Бурий Л., Чаглей Степан, Чегомоф пані, Челядин бл. п. Григорій, Чернявський Михайло, Чернівчан Іван (Беліс), Хлібецький Степан, Хімко Петро (Стрий), Чобанюк Василь, Чоботар бл. п. Івонна, Хомяк І. (Ґресленд), Хомяк Л. (Спеден), Хомин Н., Чорний Г. (Елдоріна), Храпко Юрій, Чубей Іван (Бонивил), Чучман Т., Худоба Ф. (Ричмонд Парк), Клайд Готел (Клайд), Колтун Н. (Гленевис), Цвикелович Р., Чиж Федір (Стрий), Чиж Іван (Стрий), Марк Комінґс, Чучман І., Кесил Готел, Даньчук Кіндрат, Данилюк Николай, Данилюк Петро (Елк Пойнт), Данилюк Павло (Глендон), Данилович Данило, Даниш Михайло, Дегодь Андрій (Восетна), Делаврак П. (Веґревил), Демчук Василь, Демко пані Марія, Демяник Василь, Бурденний Іван Н., Микитишин Семен і Павліна, Денис Дмитро (Бонивил), Доброліж Вадим, Довгань Семен (Торгилд), Довганюк Никола (Ту Гилс), Довганюк Володимир, Дребот Іван, Драґан Др. Юрій (Саскатун), Дробоцький П. (Сіба Біч), Дирда Павло, Дверничук І. С. (Боєл), Дверничук Т. С., Дверничук Т. (Смокі Лейк), Зиман Іван (Медисин Гет), Джуринюк Дмитро, Дзирик Василь, Дзус Ів., Дукельський Олекса, Дик Олекса, Ілащук С. (Вилна), Ільчук М., Ількоф Юрій, Іськів Олекса, Евтухович панство, Іванюк о. Прот. О., Іванців В., Іванчук Никола (Ледук), Іванчук П. (Лак ла Біч), Іванчук Андрій, Іващук М. (Брудергайм) Івасюк К., Івасюк Діонізій (Торонто), Івасюк Степан (Гемлін), Іглінська Параска, Іванчук Сідор, Федчук А. (Сенді Репидс), Федюк А. (Бонивил), Федорак С. (Редватер), Федорків Зенон (Смокі Лейк), Федорук Юрій, Фербей Богдан, Фербей Борис А., Фербей Д. І. бл. п. (Ендрю), Фербей пані Марія, Фербей Осип (Бонивил), Фербей В. Т., Филипенко Іван Фірманюк Р., Флорія Прокоп (Стар), Франчук Григорій (Бонивил), Франчук Дмитро (Сенді Репидс), Фуцуляк Павло (Торгилд), Фуштей Юрій (Виллінґдон), Федорук Филимон (Веґревил), Фаріон Никола (Фрейнс), Ґалас А., Ґалібоґа (Сенді Репидс), Ґавінчук Николай В. (Смокі Лейк), Ґавалко Л. (Торгилд), Ґомалко Йосиф (Стрий), Ґоредй Василь (Спеден), Ґорецький Ізидор (Торгилд), Ґошко Яким (Веґревил), Ґреґорій С., Ґрекул Дмитро (Смокі Лейк), Ґрекуляк І. К. (Слава), Ґрушецький Михайло, Ґеруш Вас. (Катнайф, Саск.), Ґалґанець Василь, Ґаляс Григорій (Боєн Лейк), Ґорґічук Іван, Ґорґічук Григорій (Слава), Гамкало Дмитро, Гарапнюк пані М. (Редвей), Гавюк Іван (Вилна), Гавірко І., Гавриляк Ф. (Венкувер, Б. К.), Гавриляк Василь (старший), Гавриляк Василь (Роял Парк), Гаврилишин Михайло, Гевко І. (Серейл), Гевко пані П., Гладун М., Гнатюк Никола (Васел), Голодей Семен, Гулейчук Нестор і Марія, Гомола Михайло (Венкувер, Б. К.), Гулей пані Л., Горбаль Никола (Коронайдо), Горбай Никола (Ст. Винсент), Горбут Григорій (Донатвил), Гомовський Дмитро, Грабець Ст., Грицай К., Грицина о. Прот. П. (Вінніпеґ), Гуцуляк пані А., Гуцуляк Михайло, Гудо Олекса (Корнейдо), Гук Іван (Вилна), Гук п-і Катерина (Бойн Лейк), Гула А. (Ґресленд), Гуменюк Юрій (Лак ла Біч), Гуменний А. М., Гуменний, Гунька Іван, Гура Василь (Чізом), Грудей п-і Марія, Гнідан Дмитро, Гуцуляк С., Гакман Володимир, Гульчук Іван (Бонивил), Іва-

сечко Семен, Яхніцький, Теодор Яків, Ясон М. (Норт Стар), Калинчук Василь, Карасюк С. (Сенді Репидс), Карпяк В., Кащук (Торсбі), Кирилюк В., Киріяк І. (Редватер), Клапаущак п-і Анна, Климчук В., Климюк М., Климкович О., Климочко Д., Кохан Іван І. (Донатвил), Кохан М. (Торгилд), Качмар М. (Мусідора), Колода А., Колодкевич В. (Мондер), Колодницький А., Комарніцька п-і (Келґері), Комгир Д. (Спеден), Конасевич Іван, Кондратюк О., Копач С. (Делмойр), Корець Ст., Копінський П., Копот Ф., Коштура В. (Ґлендон), Косс А., Костюк М. (Ваєлдвуд), Костюк Н. (Ваєлдвуд), Костів пані А., Костів Семен, Костишин М. (Ґлендон), Коспан Ф., Королик В. (Колдейл), Коваль А. (Смокі Лейк), Ковальчук Е., Ковальчук М., Ковальський П, Козьор пані Ф. (Оновей), Козьор С. (Оновей),Козловський І. (Вітфорд), Козменюк А., Крамар пані А., Кравчук П. (Найт Вейл), Кравець Н. (Боєл), Кравець А., Крайчий Н. (Редвей), Крипчун А. (Бони Корд), Крокуш М. (Спеден), Крук пані А., Крупа Іван, Криса С. (Васетна), Кривко І., Кузь І., Круполницький С., Кучер І., Курчеба Г., Кулик панна Олена, Кульматицький М. (Торгилд), Купченко Віктор, Купчик П. (Дюї, Б. К.), Курчеба І. (Келгері), Курчеба пані, Курилик Т. (Ст. Майкл), Кушнір П. (Бонивил), Куташ Г. (Белліс), Куцак Т. (Венкувер, Б. К.), Кузів Йосиф (Мондер), Кузьо А., Кузик М., Кузик П., Квасниця Юст., Кулик Г. (Олдс), Козак Л. (Вилов Трейл), Крокош Т., Крук Г. (Спеден), Кохан А., Кривяк С. (Мирнам), Котишин В. (Мирнам), Кошман В., Кривобок Проф. А., Климко Т., Лесик С., Лагода М. (Боєн Лейк), Лакуста Н. (Баргед), Лакуста Н. (Пайонір Майн, Б. К.), Лакуста пані Марія, Лакуста Петро, Ластівка Іля, Ласійчук Н., Лазаренко пані А., Лазарук Павло, Меґас Семеон (Клайд), Маґера Петро (Бони Корд), Маґус С. М. (Вилна), Магар пані Анна, Макарчук Т. (Мапова), Макаровський І., Макаришин Федір (Донатвил), Маланчук пані Анна, Малярчук Іван (Келґері), Малиновський Докія (Ендрю), Малофій С., Малофій Г., Манчоковський В. (Смокі Лейк), Мендрик Юрій (Олдс), Мандзюк Юрій, Мандюк Михайло (Еґрімонт), Мандзюк Павло, Марченко п-і Марія, Марчишин Нестор, Маріян Іван, Мартин Гнат, Мартинюк Петро, Маяровський А., Мазуркевич М., Мазур Казимір (Лоскар), Мазуренко Віктор (Торгилд), Мазуренко П. (Смокі Лейк), Мельничук Богдан, Мельничук Іван, Мельничук Никола, Мельник Н. Ф., Мельничук о. В. (Вилінґдон), Мельничук добр-йка Юстина (Вернон, Б. К.), Мельник Катерина (Гвайт Рок, Б. К.), Мельник Николай (Белвю), Мельник П. (Ворспайт), Мельник Соломія, Мельник В., Мужеський Хор, Міхальчук В. Т., Михайлишин Др. Богдан, Михайлюк П., Михайлюк Степан (Ст. Алберт), Міняйло Іван (Смокі Лейк), Модерн Декорейторс, Модерн Тейлорс, Молдован Юрій, Мороз П. (Смокі Лейк), Москалик п-і Д., Мруґ пані П., Мруґ панна О. Л. (Бравнвейл), Мазепа Стах (Гайнзбурґ), Мудрий П., Мулик А. (Смокі Лейк), Мулик Панько (Редвей), Мусідора — Укр. Жін. Тов., Музика Іван, Музика Василь (Спеден), Мисак Д. (Глендон), Мисак С., Москалик Дмитро (Венкувер, Б. К.), Медицький Юрій (Торсбі), Міґель Михайло, Мельничук А. О., Мандзюк пані Марія, Мельничук Іван, Москалик Михайло (Ледук), Миронюк Михайло, Мельничук Андрій, Мороз Петро, Наконечний, Д., Натуркач Т. (Нампа), Назарек Петро (Ардросен), Несула Іван (Форт Кент), Некіпіло Петро (Боєл), Неронович Корнилій (Девий, Б. К.), Ню Емпаєр Готел, Ню Йорк Готел, Нєвчас Др. В. С., Никифорук Николай (Веґревил), Никифорук П. (Ватсон, Саск.), Николайчук Ол. (Гресленд), Норвуд Ліджон, Несійчук Дора, Николин Василь (Серейл), Николин Ол., Нювей Клінерс, Ню Марвейн Готел. Ничко п-і Марія, Никифорук Степан і Юстина, Обранський Федор (Бон Акорд), Охітва Петро, Охітва Василь, Охрещук Остап (Блумсбері), Онґурян Федір і Марія (Веґревил), Окос Іван, Олекшій Степан, Олекшій Степан (Келмер), Олеськів Алберт, Оллійник І. (Ґрінрод, Б. К.), Олійник Василь, Олійник п-і Тетяна (Гайт), Омельчук М. (Оновей), Онисько Антон, Онуфрейчук Іван, Онуфрейчук Мартин (Кардіф), Онушко Антон, Онищук Михайло, Ониськів Дмитро, Ониськів Іван (Спеден), Орлецький Іван, Оркуш Вас. (Рочестер), Ортинюк Петро (Оновей), Осадчук М. (Ст. Алберт Трейл), Ошуст Іван (Глендон), Осідорський Ф., Остафійчук А. (Торгилд), Осташек Ю. (Бонивил), Островерха Петро, Острижнюк

Михайло, Остриჟнюк Николай, Окурлій Михайло, Охота Николай, Пахолко Іван (Спеден), Пейдж Клінерс, Паладійчук Г. (Теріян), Паламар Евген, Палинчук п-на Анна, Палилик Іван (Смокі Лейк), Палилик Володимир, Панас Г., Панасюк Ф., Паньчук Ц. (Крейґент), Пандрук Н. (Медисин Гет), Папуга Степан, Партезько Д., Пасічник Дмитро (Бонивил), Пауш Петро А., Павельчук Михайло (Васетна), Піл Роберт, Пелех Михайло (Беліс), Пелех Степан (Стрий), Пелипяк Д. (Ред Песс, Б. К.), Пелещук Іван (Боєл), Пенбіна Готел (Ентвисел), Пенюк Василь, Пясецький Григорій (Боєн Лейк), Пясецький Бригорій (Спеден), Піхота Михайло (Корнейдо), Підлужний Левко (Стрий), Підлужний В. (Стрий), Пилат Степан, Плакса Василь, Подолянчук пані К., Полегойко Іван (Дейсленд), Полонюк Н., Польовий Василь, Пугкий Михайло, Пугкий Михайло (Ту Гилс), Попик С., Попіль Михайло (Редватер), Попівчук А. (Гемлин), Попович Андрій (Вилна), Попович Марія (Шендро), Попович Семеон (Смокі Лейк), Порада Федір, Порайко Іван, Порайко пані С., Павлій Василь, Познанський С. (Боєн Лейк), Познанський Василь, Прокопчук Іван (Біґ Кулей), Пронюк пані Емілія, Просюк Никола, Простибіг (Беверлей), Приходько, Присько пані Марія С., Пура Н. (Торгилд), Пилипів Н. (Вермиліон), Пилипів п-і Параскевія бл. п., Пилипів Ф. (Боєл), Павлюк Роман, Придій Юрій (Смокі Лейк), Проданюк І. (Торгилд), Попович Никола (Келмер), Павлишин Михайло (Пембридж), Попович Василь (Олдс), Покотило Т. (Олдс), Филипенко Іван, Петрук Марія (Григірчук), Паливода Михайло (Інісфейл), Пташник пані С., Проць Василь, Прокопчук Франко (Біґ Кулей), Пугкий Василь, Рафа Іван, Раговський Іван, Рекуш Іван, Рипка Юрій (Васетна), Рипка П., Роїк Остап, Рокицький Степан (Равндгил), Романюк Кон. (Смокі Лейк), Романко п-і Тереса, Рошко Василь (Смокі Лейк), Рудько Никола (Пено), Рудько Володимир (Брудергайм), Рудий Михайло, Рудик Олекса (Редвей), Рупташ Нуколай, Рибак Федір, Рихло Дмитро, Романюк В., Рахмійструк Петро, Рібий Яків (Гемлін), Садецький С., Садовий М. (Беліс), Садовський Федір, Саламандик Д., Саламандик пані В., Сализин Михайло (Іст Ґейт), Самоїл С. Д., Самиця Онуфрій (Торгилд), Сипуляк пані Н. (Гей Лейк), Сипуляк Никола (Гей Лейк), Саравансьний Антон (Сенді Репідс), Савчук Андрій, Савчук П. Д. (Довфилд), Савчук Григорій (Шал Крік), Савчук М. (Гресленд), Савка Д. (Редвей),, Щотка А. (Тулскав, Б. К.), Шпак Іван (Веґревил), Жмурко пані Ф., Сіба Біч — Парохія, Сідор Михайло, Сембалюк П. (Смокі Лейк), Семенюк Д. С. (Ґресленд), Семко Іван, Семотюк Ілія (Вейнрайт), Семотюк панна Марія, Сенишин о. В., Сеняк М., Сенюк Йосиф (Леґел), Сіріньк Іван, Сіріньк М. (Брудергайм), Савчук пані Зоря (Редвей), Шабада Олекса (Оновей), Шабада Роман (Оновей), Шабада Петро (Оновей), Шандро Михайло, Шандро Др. В. А., Шапка пані Марія (Беліс), Шаравара А., Шечвишин Іван, Шевчишин М. Г., Шевців М., Шерстянко М. (Давніньг), Шевчук Андрій (Венкувер, Б. К.), Шевчук Іван, Шевчук Мирон, Шіпка Павло, Школьний Василь (Редватер), Школьна п-і Евдокія (Редватер), Шкробот Іван, Шпур Іван, Шпилей Федір (Елк Пойнт), Шумський Василь (Корнейдо), Швець Андрій (Васетна), Швець Данило (Фрейдз), Шийка Василь, Парохія Січ-Коломия, Сідор пані Марія (Келона, Б. К.), Сідор Розалія (Келона, Б. К.), Сідорко Федір (Мондер), Скаськів пані А., Скляренко Іван (Лондон, Онт.), Скорейко Брати (Боєл), Сливінський Олекса, Сливінський Мих., Сливінський Н. (Форт Кент), Сліпченко Г. В., Сліпець Григор і Марія, Смит Анна і Григор, Смокі Лейк - Жін. Тов., Смук Василь (Веґревил), Сніданко пані Н., Солянич Іван, Солодюк М. (Ту Гилс), Сорохан Іван (Евансбурґ), Сорохан Степан, Сорохан Василь, Сорохан В. (Вермініон), Спасюк Григорій (Глендон), Старчук Др. Орест, Стасик Олекса (Ґлендон), Стефін Федір (Бонивил), Стеренчук (Ґан), Стоґрен п-і І. (Смокі Лейк), Стоні Плейн Готел (Стоні Плейн), Страшок Василь (Спеден), Страйський Ів. (Вилна), Стрембіцький Петро, Стренисько Пилип (Вилна), Строчинський М. (Лак ла Біч), Стринадка Г. Д., Стринадка Н. І., Ступарик Степан (Лак ла Біч), Сухолотоцький Г. (Смокі Лейк), Сулима Йосиф, Зварич Др. Б., Зварич А. (Веґревил), Світик І. П. (Келґері), Світик Настя (Ґресленд), Сич Марія,

Сирник Николай, Сиротюк Федір, Сиротюк Михайло, Сироїд Василь (Спеден), Шарафанський Леон, Школяр А., Следзь Іван, Шапка І. В. (Веґревил), Шандро А. І. (Ґлендон), Сікора І. Л., Стельмащук Федір, Сіріньк п-і П. (Брудергайм), Сікора М., Стюарт Дж., Сокол Степан, Суркан Іван (Пенголд), Шуманський Ів. (Торсби), Стецик Матвій (Карвил), Сорохан Григорій, Сопронюк Віктор, Сідор М. Б., Сатурма Йосиф, Старенко Т., Тадра А., Тащук Петро (Гейри Гил), Тащук Т. (Беліс), Таланьчук Кость, Танасюк Ів., Татарин Ів. (Смокі Лейк), Татарчук Іван, Тіров Юрій (Гирст Гил), Тхір Ів. (Боєн Лейк), Тхір Ілія (Стрий), Тофан О., Токарський Д., Тодра Ілія, Ткачук Никола (Ґлендон), Теленко Николай (Стрий), Теличко Константин, Томашевський Т., Трафяк пані Н. (Еджертон), Трафло Юрій (Бонивил), Черненко Юрій, Тріщук Василь, Труфин Николай (Гемлін), Тихон Михайло, Тимчишин Дмитро, Темофійчук Федір, Тимчук Віктор (Ту Гилс), Тищук П. (Оновей), Томин Н., Тирновий Василь (Торсби), Ухач Данило (Морнвил), Удут А., Тов. Котляревського - Мусідора, Жін. Тов. св. Ольга - Веґревил, Жін. Тов. ім. Олени Пчілки (Мирнам), Укр. Прав. Парохія (Отава, Онт.), Укр. Прав. Парохія (Веґревил), Унґуран Н., Урач Дмитро (Моринвил), Юстин М. (Фрейнз), Вищер Рик (Гібонс), Волощук Федір (Мун Лейк), Веренька Михайло, СУМК (Веґревил), Василечко М. (Смокі Лейк), Василечко Теодор (Смокі Лейк), Василинчук Михайло, Васюта Юрій (Келмер), Василик І. (Редватер), Василинчук Юрій (Смокі Лейк), Ватрич Н. (Ґлендон), Велещук А. (Смокі Лейк), Величка Юрій (Бонивил), Веньґер Д. (Смокі Лейк), Веренька Ґ. М., Веренька Силвестер, Верун Гнат (Васетна), Верин Михайло (Васетна), Вонитовий Матвій (Спрус Гров), Винтоник П. І., Волчанський Андрій (Ричмонд Парк), Волянський Вас. (Ґлендон), Володко В. (Ґвин), Вонітовий Михайло, Вонітовий Василь, Воркун Федір, Воробець Петро Т. (Мондер), Ворощук І., Вовк Іван (Гемлін), Возьмірський (Еґрімонт), Возінка Д. (Ленберґ), Винничук Федір, Винничук Анна (Роял Парк), Винничук Олекса, Вавринюк Ева, Виґера Василь, Василинка Іван (Еґремонт), Винничук Ст. (Роял Парк), Винничук Олекса (Роял Парк), Вишинський Михайло, Веренька Зиновія і Прокіп, Вовк Л., Василишин Іван, Яцейко Іван, Яцюк Яків, Якимець Іван, Яківчук І. (Ґресленд), Яковишин Василь (Ґрендін), Янчар Петро (Оновей), Янда П. (Ґан), Янда панна Раїна, Янда Роман, Янішевська пані Агафія, Янішевський В., Яринюк Евген, Януш Василь (Бюфорд), Яремко Іван (Келмер), Яремко Т. (Елскат), Юсипчук Іван, Юрків Федір (Редвей), Юхим Михайло (Стар), Юкиш Федір (Спрус Велей), Юркевич Йосиф, Юсип Т., Юсип В. А. (Осоюз, Б. К.), Загарія Параня (Вайкіньґ), Запаринюк І. (Малой), Запорожан Петро (Веґревил), Запорожан Семен (Веґревил), Зарубій Василь (Веґревил), Заволій Іван (Бойн Лейк), Зайчук М., Зіник Іван (Васетна), Жмурко А., Зробек Василь, Жук Василь і Марія, Жуківський Іван, Журавель Іван, Журавель М., Запаринюк Василь, Звіздовський А., Зіник Йосиф, Завек Йосиф, Завек Г., Зачернюк Ганадій, Завадюк Михайло, Зіник Юрій, Зандвін Іван, Лазарович В., Лазарук М. (Боєл), Лазарук Г. (Виллінґдон), Лазиник А., Лемішка Мирон (Ваєлдвуд), Леска І. (Кінусо), Леськів С. (Спеден), Лемінський Н. (Вилна), Литвінець Н. (Атабаска), Лабай В., Логин Іван, Лалацький пані Ю. (Норт Беньк), Лопатинський Б., Луцяк П. (Вернон, Б. К.), Луцюк Г., Луців Ілія (Барич), Луклан П. (Ґлендон), Луклан І. (Ґлендон), Лукомський М., Лупул Е., Лис П., (Редватер), Лисак П. (Смокі Лейк), Лизанчук І. (Мусідора), Лаба В. (Келмер), Луцько Ф. (Бон Акорд), Лесик Василь.

ПІСЛЯСЛОВО

Основна ціль цієї Пам'ятної Книжки є познайомити вірних Західньої Епархії У.Г.П.Ц. з діяльністю Катедральної Громади, яка важким зусиллям і жертвами дала почин будові Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, та поширити зрозуміння, що будова Катедри є нашою спільною метою.

Дотеперішні осяги в будуванні Катедри стверджують, що на свободолюбній Канаді залишилась у нас українська душа — багата в моральні вартості, та що свідомий, віруючий і жертвенний народ, об'єднаний братньою любовю може доконати великих діл.

В неділю, 31-го серпня, 1952 р., один примірник цієї книжки буде вложений руками ВПреосв. Митрополита Іларіона в посвячений ним Угольний Камінь Катедри, який буде замурований на довголітній спомин грядучим поколінням українського походження. Останніх кілька тисяч примірників книжок доручимо Всечеснішим отцям духовним та провідним людям по широких просторах Західньої Епархії, щоб за їхньою ласкавою допомогою продати вірним і цим спопуляризувати наші спільні зусилля — докінчення будови Катедри. В цій Пам'ятній Книжці є зарепрезентовані майже всі церковні округи Західньої Епархії У.Г.П.Ц.

З цієї нагоди приємно нам зложити щиросердечну подяку тим, які своїми матеріялами збагатили книжку, та всім тим, що в інший спосіб причинились до її видання.

Гуртуймось усі біля Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, щоб поширити нашу діяльність на славу Божу, добро Церкви святої, рідного народу й Канади.

За Видавничий Комітет:

о. Амврозій Хруставка,
Олекса Стринадка.

ACKNOWLEDGEMENT OF GRATITUDE

With the laying of the cornerstone of our new Cathedral, the Ukrainian Orthodox Parish of St. John in Edmonton marks a major milestone in its twenty-five year history. This Cathedral will serve not only as a place of Divine Worship but also as a lasting tribute to the courage, self-sacrifice and generosity of its parishioners and to their unbending devotion to the church and its progress.

This commemorative booklet has been produced to give you in retainable form a tangible memento of this auspicious occasion.

To the advertisers and well-wishers, without whose generous support this booklet could not have been published, we offer our heartfelt thanks.

We also wish to acknowledge the deep debt of gratitude we owe to Rev. A. Chrustawka and to Mr. Alex S. Strynatka who volunteered to edit and publish this souvenir volume and devoted their time and energy to ensure its successful production.

The Church Board.

The Management and Staff of

PARIS CAFE

extend their sincere greetings to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of laying their Corner Stone.

10270 - 97th Street Edmonton, Alberta

Phone 22305

Paul Cybuliak — Manager

On this happy occasion we extend sincere greetings to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on dedicating of their Corner Stone.

NICK PAWLIUK & SONS

Excavating Contractors

11244 - 50th Street Edmonton, Alberta

Phone 780436

We are pleased to extend our sincere greetings and best wishes to the St. John's Ukrainian Cathedral on the occasion of the dedication of their Corner Stone.

PRAIRIE ROSE MANUFACTURING CO. LTD.

9611 - 104th Avenue Edmonton, Alberta

Phone 21881

We extend our greetings to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of their laying of the Corner Stone.

S. HRUDEY CONSTRUCTION

General Contractors & Builders

305 Union Building Edmonton, Alberta

Phone 22378

S. Hrudey — Manager

Best wishes to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of consecrating the Corner Stone.

ANNEX HARDWARE

6521 - 118th Avenue Edmonton, Alberta

Phone 73472

Harry Saik & Peter Hrynyk, Managers

Congratulations from

EXCEL AUTO SERVICE

to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral in Edmonton dedicating the laying of the Corner Stone on August 31st, 1952.

10863 - 82nd Avenue Edmonton, Alberta

Phone 33231

Victor Sadoway — Manager

Greetings from

MIKE'S PAINTERS & PAPER HANGERS

to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of laying their Corner Stone.

9255 - 90th Street Edmonton, Alberta

Phone 34305

Mike Kisilevich — Manager

ПРИВІТ КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ

Мабуть немає української православної родини в Західній Епархії У. Г. П. Церкви в Канаді, яка не раділа б з будови Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні.

З цієї нагоди приємно мені разом з родиною передати Катедральній Громаді щиросердечний привіт і побажати їй найкращого успіху в докінчені цієї великої Святині.

Щасти нам Боже!

Федір Бойко й родина.

Щиро вітаємо нашу нову Святиню — Українську Православну Катедральну Церкву св. Івана в Едмонтоні, з нагоди посвячення Її угольного каменя й бажаємо Їй усього найкращого в великій та відповідальній праці.

НИКОЛА МЕНДРИК з ДРУЖИНОЮ ПАРАСКОЮ
і з дочкою Олею.

В день посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаємо нашій новій Святині всього найкращого, на добро нашої віри й нашого народу.

СТЕПАН ЗДРІЛЬ
із сином Степаном-Богданом.

З приводу посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаємо нашій новій Святині всього найкращого в дальшому розвиткові.

ВАДИМ ДОБРОЛІЖ із ДРУЖИНОЮ ВАЛЄНТИНОЮ
й донею Наталкою.

— SERVICES RENDERED —

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні висловлюю новому Храмові всього найкращого в майбутньому.

СТЕПАН ВАСИЛЕВСЬКИЙ

будівничий, з родиною.

11241 - 97-ма вул. Телефон 74864.

Вітаємо щиро нову Українську Православну Катедру св. Івана в Едмонтоні й бажаємо Їй усього найкращого в майбутньому.

BEAVER CONSTRUCTION, LTD.

9816 - 101st A Ave. Edmonton, Alberta

Phone 26813

Evenings: 972-5731

Sincere Greetings from **Perfect Furriers Limited** to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of the blessing of their Corner Stone.

PERFECT FURRIERS LTD.

10341 Jasper Ave. Edmonton, Alberta

Phone 24574

Best wishes to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral at Edmonton on the occasion of laying their Corner Stone.

TRANSIT HOTEL

NORTH EDMONTON

Phone 71144

Fred Olinyk & Nick Mandryk — Props.

Alex Mandryk — Manager

Compliments from

Sundance Mines Ltd., Cardiff, Alberta

to the members of St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral commemorating the laying of the Corner Stone on August 31, 1952.

526 Tegler Building — Phone 41898

Cardiff, Alberta — Phone R104

Sincere Greetings to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral in Edmonton on the occasion of laying their Corner Stone, from

ROSS PLUMBING & HEATING CO. LTD.

10316 - 96th Street Edmonton, Alberta

Phone 26721

N. Spachinsky — Manager

Joseph Sekora, Mgr.

Best wishes to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the occasion of the dedication of their Corner Stone.

WESTERN CABINET MFG. COMPANY

11002 - 101st Street Edmonton, Alberta

Phone 25704

John Sulyma and Thomas Hys — Managers

З приводу посвячення угольного каменя Української Катедральної Церкви св. Івана в Едмонтоні засилаю, спільно з родиною, якнайкращі бажання цій великій Святині, на добро і славу українського народу.

ПАВЛО і ПАЛАНІЯ МЕЛЬНИК

Едмонтон, Алберта.

Best wishes from **Mr. and Mrs. Peter Murafa and daughter** to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the laying of their Corner Stone.

KEP SNACK BAR

9110 - 82nd Avenue Phone 35535 Edmonton, Alberta

Peter Murafa — Manager

Greetings from the Staff and Management of

W. T. MICHAELCHUK, C.G.C.

Public Accountant

to the St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral on the blessing of their Corner Stone.

201 Christie Grant Bldg. Edmonton, Alberta

Phone 24092

Нехай Господь поблагословить нашу нову Катедральну Церкву св. Івана в Едмонтоні й нехай Вона завсіди буде великою твердиною нашої віри й рідного слова!

ПЕТРО БУДНИК із ДРУЖИНОЮ, МИХАЙЛИНОЮ.

Едмонтон, Алберта.

Якнайкращі бажання Українській Катедральній Церкві св. Івана в Едмонтоні, засилає

JOHN KRYSA

Dealer for

Massey-Harris Farm Equipment

10130 - 82nd Ave. Phone 32362 South Edmonton

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаємо нашій новій Святині світлого успіху в майбутньому.

Н. МАЛАНЧУК з ДРУЖИНОЮ,

власники

ROXY GROCERY and CONFECTIONERY

11403 - 101-ша вулиця Телефон 73322 Едмонтон, Алберта

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаємо якнайкращого успіху новій нашій Святині на добро наших наступних поколінь і на славу Господню.

ТРИФОН ФЕДОРУК з ДРУЖИНОЮ

й дітьми Орестом і Сонею.

Радіємо з глибини душі великим успіхом нашого едмонтонського громадянства та всієї Західної Канади і в день посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана благаємо Всевишнього поблагословити Її в так важливій духовній та національній праці.

ПЕТРО й ОЛЬГА ФІГОЛЬ з РОДИНОЮ.
Едмонтон, Алберта.

З нагоди посвячення угольного каменя Української Греко-Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні, висловлюємо цій важливій українській Інституції всього найкращого в майбутньому.

ЙОСИФ РОЇК з ДРУЖИНОЮ ПАВЛІНОЮ
і сином Остапом.

Едмонтон, Алберта.

В радісну хвилину посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаю, спільно з родиною, всього найкращого нашому новому Храмові.

DR. D. MELNYK

Physician & Surgeon

216 Northgate Bldg.

Office Phone 42323 Res. Phone 84367

З нагоди посвячення угольного каменя Української Православної Катедральної Церкви св. Івана в Едмонтоні висловлюю спільно з родиною якнайкращі бажання цій нашій твердині українського духа.

DR. J. W. CHELADYN

Chiropractor

10 Credit Foncier Bldg. Edmonton, Alberta

Phone 28525

З великою увагою слідимо за великим успіхом православних українців в Едмонтоні і в цю торжественну хвилину — посвячення угольного каменя Катедральної Церкви св. Івана, — засилаю спільно з громадянами цієї околиці якнайщиріші бажання цьому новому Храмові на добро й дальший розвиток українського народу.

J. LAKOMSKY

R. R. No. 4 Tofield, Alberta

Радіємо зо щирого серця з великої події, яка увінчала успіхом наші мрії — посвячення угольного каменя нашої Української Православної Катедри св. Івана й висловлюємо їй якнайкращі бажання в великому завданні для добра нашого народу.

ОЛЕКСА СТРИНАДКА з ДРУЖИНОЮ ЕВГЕНІЄЮ
й дітьми Тарасиком, Лесею і Орестом.

З нагоди великої історичної події — посвячення угольного каменя Української Катедральної Церкви св. Івана в Едмонтоні, — бажають новій Святині всього найкращого в дальшому розвиткові для добра вірних та всього українського народу

Др. ОРЕСТ СТЕЧИШИН з ДРУЖИНОЮ ПАВЛІНОЮ
і з дочками Галею-Орисею й Марією-Луїзою.

Якнайкращі бажання Українській Православній Катедральній Церкві з нагоди посвячення угольного каменя засилає:

DR. WALTER BATIUK

Dentist

201 Union Building Edmonton, Alberta
Phone 42464

Спільно з родиною, радію з великого успіху нашого громадянства і в день посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні бажаю новому Храмові всього найкращого в майбутньому.

DR. LEO H. FARYNA

Optometrist

202 Union Building Edmonton, Alberta
Phone 28631

У світлий день великого успіху — посвячення угольного каменя Укр. Православної Катедри, — бажаємо новій нашій Святині якнайкращого успіху на славу Божу й на добро українському народові.

DR. JOHN VERCHOMIN
DR. N. D. HOLUBITSKY

10023 - 102nd Avenue (Union Building)
Bus. Phone 24543 **Bus. Phone 24543**
Res. Phone 25884 **Res. Phone 84488**

Велика подія посвячення угольного каменя Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні нехай пічне нову світлу добу в історії нашої православної церкви!

ГРИГОРІЙ ГУЦУЛЯК із ДРУЖИНОЮ.

Нехай Господь поблагословить нашу нову Святиню — Українську Православну Катедру св. Івана в Едмонтоні! З приводу посвячення Її угольного каменя бажаємо Їй якнайкращих успіхів.

ПЕТРО БІЛЕЦЬКИЙ
склепар, з родиною.

13155 - 66-та вулиця Едмонтон, Алберта

З нагоди торжественної хвилини — посвячення угольного каменя Української Катедри св. Івана в Едмонтоні, — бажаємо всього найкращого в дальшому розвиткові цієї нашої Святині.

ЯКІВ ТИМЧИШИН з ДРУЖИНОЮ,
дочкою Марією, зятем Нестором Голейчуком
і внукою Мирославою.

OUR CHURCH BUILDERS AND CONTRACTORS

OUR CHURCH BUILDERS AND CONTRACTORS

— PAINTING —

KEELER PAITING & DECORATING CO.

— EXCAVATING —

J. B. McDONALD & SON

— LUMBER & SASH SUPPLIES —

OUR CHURCH BUILDERS AND CONTRACTORS

OUR CHURCH BUILDERS AND CONTRACTORS